

MIDNATTSROPET

»Ställen eder vid vägarna och sen till och frågen efter forntidens stigar, frågen, vilken väg som är den goda vägen, och vandren på den, så skolen I finna ro för edra själar.» Jeremia

Midnattsropet använder med förkärlek citat från vad som sades av väckelsens pionjärer. Kanske främst från pingstväckelsens ungdom i vårt eget land, men även vad kyrkofäderna uttalade när striden stod för att Guds Ord skulle bevaras rent och klart.

I detta nummer av Midnattsropet har vi tagit oss friheten att med ännu ett steg ytterligare markera den släktskap vi upplever med dem som kämpade sig igenom till frälsning i kompromisslösa och dramatiska omvändelsekriser. Det ledde till uppbrott från teater, film, idrott.

Då vi förfogar över äldre litteratur som skildrar flera av dessa troshjältars kamp, litteratur som vi förstår aldrig kommer att ges ut i nya upplagor, känner vi en helig plikt att till våra läsare förmedla citat och information från dessa skrifter.

För den tredje generationens arvtagare ter sig dessa skeenden som deras far- och morföräldrar såg som en naturlig del i kampen för den överlämnade tron, som överkliga skådespel.

Dessa troskämpar var epokbildande genom sitt ställningstagande i den kamp de utkämpade. Deras vittnesbörd får absolut inte falla i glömska. De hör hemma i väckelsekristen tradition, och gjorde Paulus vittnesbörd till sitt:

–Men allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom en förlust.

Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull, som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus och bli funnen i honom, icke med min egen rättfärdighet, den som kommer av lag utan med den rättfärdighet, som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten av Gud på grund av tron.

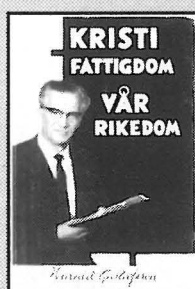
Läs i detta temanummer citat av:

Trine Bull

Den kända norska skådespelerskan från seklets början, som blev frälst och därför lämnade teatern för kumma vara Jesu vittne. I sin självbiografi motiverar hon frimodigt sitt radikala uppbrott och uttåg.

sid 2-3

Harald Gustafsson

Under många år pastor i olika pingstförsamlingar. Slutligen i Smyrna, Göteborg under 22 år, fram till pensionen. Han var känd som en av pingströrelsens mest framstående, bibeltrogen förkunnare och skribent.

sid 6-7

Gunnar Sundberg

Denna bok, representerar en av många föga kända skrifter, men med ett brinnande väckelsebudskap. Den är aktuellare än någonsin i vår tid, då det författaren uttryckte farhågor och varningar för så förödande gått i uppfyllelse.

sid 8-9

"Den Kristne"

"Tidskrift för urkristen tro och förkunne". Genom bibelundervisning och betydande artiklar från det profetiska skeendet, dialoger och diskussioner om analyser och definitioner i viktiga bibelfrågor, vägledades predikanter och ungdomsledare. 1974 bytte den namn och genomgick total omvandling (bild s. 10!)

sid 10-11

Förra veckan fick jag i min hand några böcker av det slag, som tyvärr inte längre finns att tillgå. Det är självbiografier från några skådespelare, konstnärer och idrottsstjärnor som lämnade scenen och berömmelsen för att förverkliga en nyvunnen Kristus-tro. Det handlar om människor som haft en sådan hunger och törst efter andliga realiteter, att de lämnade allt de förut kämpat och satsat tid, kraft och medel på för att vinna Kristus.

När man jämför deras vända och kamp med vad uppburna stjärnor med kristen bekännelse idag kan kämpa för, så blir man förvirrad.

Nu försöker man i kyrkorna överträffa varandra för att nå årans tinnar, inom snart sagt alla områden. Och den församling som bland sina medlemmar har någon framgångsrik idrottsman eller stjärna inom showbusiness, räknar tydligen detta som en ära. Då måste man fråga:

De som lämnade teatern, operan och tävlingsidrotten för att de blivit omvända, var de överspända och gjorde ett onödigt offer?

Här presenteras Trine Bull, den i början av detta sekel så firade norska skådespelerskan. Genom sitt uppbrott från karriär och berömmelse skakade hon samtiden och blev till väckelse för många. När någon är redo att betala priset för att vinna frälsning, förstår nämligen omgivningen att Jesus Kristus är en levande verklighet, som kan förvandla.

Underlaget till skildringen är, förutom några uppgifter i samtida tidningar och böcker, främst hennes självbiografi "Varför jag lämnade teatern", utgiven på Filadelfiaförlaget år 1955 och översatt från det norska manuskriptet av Curt Björkqvist

Ungdomstiden

Trine växte upp i ett harmoniskt hem, och fick from uppföstran. De söndagar man inte hade tillfälle gå till kyrkan, läste föräldrarna ur någon postilla högt för barnen, och varje dag slutade man med aftonbön. Den äldre brodern äkte så småningom till Kristiania för att tillträda en plats. En dag kom ett brev från hans hyresvärdinna, där hon manade föräldrarna att komma och ta rätt på sin son, för han hade blivit sinnessjuk. Modern äkte, men kom snart tillbaka, mycket förnöjd:

– Nej, Johan har inte blivit tokig, sa hon. Han har blivit omvänd, och det borde vi bli allesamman.

Det var första gången Trine hörde ordet "omvänd".

Trine fick bedriva musikaliska stu-

En skildring om
Trine Bull
av Stina Fridolfsson

SKÅDE- SPELARE eller JESU VITNE

dier, och redan som fjortonåring hade hon pianoelever. Hon sökte in på Nationalteatret, och till sin egen stora förvåning blev hon antagen som elev. Modern grät. Hon hade gått med på att Trine skulle pröva, men kunde inte drömma om att hon skulle komma in.

Året efter Trines konfirmation dog fadern, och ytterligare ett år senare gick även den älskade modern bort.

Till sitt dödsbädd hade modern kallat en präst, och han försökte även tala med Trine om Gud. Men hon var upprörd och arg på honom. Hon ville helst ha modern för sig själv, och ensam sitta vid hennes sida de sista timmarna. Hon var så oförsämd mot prästen, att han måste gå.

Trine glömde aldrig prästen hon varit så elak mot, den präst som varit till stöd för hennes mor när hon skulle gå över dödsgränsen. Och många år senare, då hon blivit frälst och slutat vid teatern, fick hon åter kontakt med honom. Han hade då bedit för henne under alla år. Och han förblev sedan ständigt hennes faderliga vän.

Nöjesliv och gudslängtan

Efter moderns död blev saknaden mycket svår för Trine. Hon hade ju sin bror, men vågade inte närma sig honom, eftersom hon tyckte han var så sträng. Trine gick redan då teaterskola, och hade hos honom ingen förståelse

för valet av utbildning. Hon hade även en syster som bodde långt borta.

Trine var den yngsta på teatern, och främmande för dess konstnärslivet och fester. Men så småningom drogs hon med ut i nöjeskarusellen.

Efter några år träffade hon sin man, den kände författaren Olaf Bull, och de gifte sig. Brodern sörjde över att hon gift sig med en fränskild man, men hon tyckte att han var enfaldig. Och nu började en ny tillvaro för Trine. Hon umgicks med de stora konstnärerna och reste runt omkring i världen. Men ständigt låg något och gnagde i hennes hjärta. Det var längtan efter barndomens Gud.

En dag fick Trine ett brev från systemen, som berättade att hon omvänt sig till Gud.

Snart kom systemen på besök. Hon hade en bibel i sin väska. Trine ville inte se den en gång.

– Den läser jag i varje dag, sa systemen. Det är den som gör mig glad.

I smyg letade Trine sedan fram en gammal bibel, som hon började läsa i. Minst tre kapitel om dagen läste hon i djupaste hemlighet, varken maken eller vännerna hade någon aning om det. Men det var tungt och svårt att förstå, och Trine klagade för Gud:

– Det här är tråkigt, jag förstår ingenting. Vill du inte låta den helige Ande hjälpa mig? Systemen hade talat med henne om den helige Ande.

En morgon då Trine låg i sin säng och läste, hon hade arbetat sig fram till Jobs bok, förstod hon plötsligt:

– Om du nu rätt bereder ditt hjärta och uträcker dina händer till honom, om du skaffar bort det fördärv, som kan låda vid din hand, och ej låter orättfärdighet bo i dina hyddor, ja, då får du upplyfta ditt ansikte utan skam, du står fast, och har intet att frukta. Ja, då skall du förgäta din olycka, blott minnas den såsom vatten, som har förflutit. Ditt liv skall då stråla klarare än middagens sken; och kommer mörker på, så är det som en gryning till morgon. Du kan då vara trygg, ty du äger ett hopp. (Job 11:13–18)

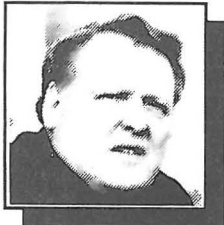
Trine gjorde som det stod. Hon lade bibeln framför sig, sträckte sina händer mot Gud och sade:

– Gud, här räcker jag mina händer till dig. Du ser, att det är synd i mina händer, och jag kan inte rena dem själv. Vill du rena dem åt mig? Här är mitt hjärta. Jag kan inte rena det själv. Vill du rena det åt mig?

Bibeluppslaget ur Job fläckades helt av Trines tårar. Men det hände snart så mycket annat, och bibeln blev glömd.

Själens vända

En förmiddag då Trine gick ute på stan, började hon gråta, utan att själv förstå varför. Men hon förstod att hon behövde andlig hjälp, och gick hem till en "religiös" dam. Men där fick hon ingen

"BRYT NY MARK" del 2

ARNE IMSEN

På dessa sidor fortsätter artikelserien "Bryt ny mark". Den inleds i förra numret. Ett avsnitt ur boken med samma titel har varit utslagsgivande för en kategorisk uppgörelse med tidstypiska fenomen, som hotar förlama församlingslivet. "Medan vi väntar" var konferenstemat, som engagerade och tände, sommaren 1984. Ingresset var stort för den händelse, som framställdes såsom den i särklass viktigaste för församlingen och hela mänskligheten. Deltagarna begärde att få detta väckelsebudskap om Jesu tillkomme i bokform. Hos många kristna fanns uppenbarligen ett stort behov av den eskatologiska förkunnelsen.

Men hur blev det sedan? Varför tonades det profetiska anslaget bort? Vad kom istället? Läs om fortsättningen här, ett decennium senare!

Pastor Jack-Tommy Ardenfors i Smyrnaförsamlingen i Göteborg är en mycket intressant och viktig person. Han, om någon, svingar ordförandesklubban i maktcentra där avgörande beslut fattas, och Andens svärd inför stora skaror i rikskonferenser eller tar till gisslet för att näpsa "vitkalkare", "skrymtare", "dönickar", "vicekorpraler" och benhårda traditionalister.

Som pålitlig pamp förfogar han över och utnyttjar mycket farliga, kända och okända, styrmiddel för pingströrelsens färdriktning. Han är flera, mycket dugliga, predikanter i en och samma person. Två småskrifter från tidigt 80-tal bär hans namn.

Ett litet häfte på 31 sidor har titeln "Jesus kommer", en enkel, väckande och angelägen liten skrift, som borde ha spridits i mångtusental utöver hela vårt land. Läsaren manas i slutorden:

– Engagera dig i den kristna församlingen. Låt bönemöten och bibelstudier vara de möten som du gör allt för att vara med på. Lev ut din frälsningsupplevelse. Sök vinna människor för Jesus. Med den inriktningen lever du ett rikt liv medan du väntar.

Några år senare har den s.k. Lappslandsveckan samlingstemat "Medan vi väntar". Författaren är bibelstudieledare och samlar konferensdeltagarnas intresse och engagemang omkring det uppförande konferenstemat. Bibelstudierna var mycket uppskattade av konferensfolket, som enträget väddade om utgivning i bokform. Boken har några besynnerligheter, men är i

stort sett utomordentlig, både väckande och uppbyggande, och hade förtjänat massspridning:

– När pingstväckelsen bröt fram i vårt land var man inställd på ett enda. Man hade målet ständigt klart för varje möte och det var att det skulle leda fram till att människor fick möta Gud efter de behov man hade. Vi har väl inte missat målet med vår verksamhet?

– ...jag vill försöka göra klart för dig som är ny på vägen eller ännu inte är en kristen att vi lever i den yttersta tiden. Det går med rasande fart mot klimax. Det som egentligen är upprörande är att de starkaste appellerna på detta område inte längre hörs från talarstolarna i våra församlingar. Där predikas det tyvärr inte så ofta som det borde göras, att Jesus kommer.

Nu är det politiker och framtidsforskare som säger: "Allt går mot en stor kris." Detta leder i sin tur fram till en atmosfär av hopplöshet och resignation inför tidens stora och till synes olösliga problem. Men det är farligt.

Klara och tydliga signaler från en vaktare.

I sommarkonferenserna tio år senare, har Jack-Tommy Ardenfors åter huvudrollen som bibelstudieledare och hans undervisning samlas i en bok med titeln "Bryt ny mark".

Den har en helt annan terminologi, jargong och har en fränstötande arrogans och tuffhet. Den som tar ställning för det budskap som förkunnades i skrifterna "Jesus kommer" och "Medan vi väntar" kan inte samtidigt ta emot och smälta den senare bokens

spektakulära undervisning utan att bli kluven.

Perspektivförskjutningen är stundtals total och mötespubliken behandlas överlägset och kränkande. Eller vad ska man tro om hans pojkkaktiga skildring från fotbollsfesten på Ullevi?

Pingstpastorn i Smyrna odlar olika typer av exklusiva fritidsintressen och folknöjen till förargelse för skeptiska gammelläsare. Det är naturliga generationskrockar, som hör utvecklingen till, bagatelliserar han. Under en ungdomsvecka var det ett gäng pojkar, som ville spela fotboll. Han såg sin chans och engagerade sig "med liv och lust och efter fattig förmåga". Sommarlägrets husmor var förtörnad över tilltaget, vilket hon klart och demonstrativt uttryckte med ord och kroppsspråk.

Själv valde pastorn att tiga under attacken, men uttryckte senare vad han tänkte. Den sårade systemen skulle ha sett honom då han spelade i prästlaget före en stor match på Ullevi, reflekterar han övermodigt. Kan pastoral överlägsenhet och nedlåtande förakt artikuleras tydligare? Den avhånade systemen återhämtade sig förmodligen efter chocken, men pastorn...

Han har en mycket naiv syn på tävlings- och stjärnidrottens betydelse. Ibland förnöjer han sig med seriefotboll. Då tar han sina söner – varför bara söner – med sig till Ullevi för att se och heja på det blå-vita hemmalaget. Detta engagemang kan gå så långt att han förlorar sig helt i hängiven extas tillsammans med läktarpubliken. Han vet mycket väl att sådana nöjestrappar är ifrågasatta och direkt avvisades av pingstväckelsens pionjärer. Det var då det! Tiderna förändras, urskuldar sig pastorn. För den väl grundade och helt berättigade kritiken garderar han sig genom en typiskt ojuste tackling, med det generella påhoppet att reserverade och ifrågasättande vanligtvis är skrymtare, eftersom de själva sitter i TV-soffan hemma och följer samma sportevenemang.

Detta skrupellösa sätt att försvara och garderar sig är, minst sagt, ohederligt och inkonsekvent, en förenklad bortförklaring och undanflykt. Ty den betalda stadionvisiten är ju trots allt något helt annat än hemmatittandet, även om den olikheten inte är det avgörande. Det är, exempelvis, en betydande skillnad mellan att suppa sig full på en restaurang och göra det hemma i vardagsrum-

met, men trots allt är ju den helt avgörande frågan inte platsen och formen för utlevelserna, utan den totala inställningen och hållningen till alkoholen, tävlingsidrotten och showbusiness över huvud taget.

I samtliga fall har den bestämt avvissande attityden tidigare varit självklar, av skäl som är väl kända och fullt begripliga för alla dem som hävdar bibelsn undervisning om personkult och världslikställighet.

Det är mer än genant då en pingstpastor hängivet smälter in i folkhavet, suggererande lovsång och extatisk tillbedjan av dess idoler. Det är avskyvärt och måste näpas och stoppas, om detta sportfäneri inte ska invadera och få fäste i församlingen.

Det är ett uttryck för infantilism att påstå att uppmjukningen och attityden är pedagogiskt motiverad, med att de fördomsfulla skarorna får se att pingstpastorerna är vanliga människor och inga träkmånsar. Varför är nu det så viktigt? Får man en mera sann och korrekt bild av pingstpastorer, när de uppträder som dårar utan självkontroll, tillsammans med alla andra sportfäner på olika idrottsarenor och finner det föredömligt att också pastorn totalt förlorar självkontrollen i hyllningen till hemmaidolernas prestationer?

Sådana imbecilla hypoteser för pastorn fram på fullt allvar i sina bibelstudier och i den bok som skall entusiasmera, framför allt unga pingstvännar, till att bryta ny mark och erövra nya områden för Guds rike. Vad har pastorn och hans söner på Ullevi att göra?

Det finns något ytterst beklämmande i hans godmodiga och pojkaktiga utläggning om hur han rycktes med i den personlighetsupplösande massuggetionen under en fotbollsfight, som han bevisade tillsammans med sina söner på Ullevi.

I stället för att med tystnad sänka en barmhärtighetens slöja över förnedringen under matchen, visar han omaskerat upp en stolt och betagande tillfredsställelse över hur vanlig och naturlig också en familjefar och pingstpastor kan vara i lag med alla andra människor var som helst.

Kanske församlingens medlemmar också skulle må bättre av att gå till Ullevi än till Smyrna? Det är möjligen lättare att få dem att tillbedja i den glädjefyllda gemenskapen där, än i den allvarstygda och stela pingstkyrkan?

Varför inte bryta ny mark med att efterfölja den nya djärva och vällyckade given i Småland och Göteborg? Idrotts-evangelister och krogpräster samt banbrytande pingstpastorer med familjer på idrottsarenornas åskådarläktare visar trosvisst och entusiastiskt vägen till

en folklig massrörelse med religiösa förtecken, ett sken av gudsfruktan, men helt utan Guds kraft.

Då pastorn debuterade med sin nyförvärvade rundkrage under det göteborgska VM-jippet sommaren 1995, så motiverade han det överraskande nytankandet och attitydförändringen för skeptiska medarbetare med att människorna i folkvimmel upptäckte att han inte var en vanlig svensson utan präst. Men gatumiljön har ju andra fixpunkter och kräver flexibilitet...

Andersson raljerar med och förlöjligar ofta trosyskon, som i sitt dagliga liv på olika sätt markerat distans till omgivningens folknöjen och världsintressen. Han har absolut ingen som helst förståelse för den helgutna fromhet, som växer fram genom avskildhet och avståndstagande enligt den första psaltarpsalmens riktlinjer och uppmaningar att *inte sitta där bespottare sitta*. Tvärt om! Han drar med sig sina närmaste till den stora fotbollsfesten, betalar, placerar sig hemtamt och ståndsmässigt bland bespottarna och deltar sedan med liv och lust i massans morbida människoförgudning och gudsbespottelse. Det är makabert!

Vi kristna har mycket att lära av allt det som händer bland "blåvita änglar" på Ullevi, mediterar pastorn, och berder en tyst bön: "Gode Gud, det är något av det här vi behöver i våra församlingar!" Hjärnans kortslutning och hjärtats solförmörkelse. Skökomoral!

Gamla tiders väckelse hör hemma i "nostalgotekets" förflutna tid, får vi veta. Vad som nu behövs, är en ny väckelse, anpassad till den moderna människans behov och krav. Det innebär en återövring av det ursprungliga och äkta, fortsätter rådgivaren motsägelserfullt. Inte ens en tränad pragmatiker klarar emellertid av att få någon tillämpbar ordning på den kullerbytten, eftersom det ena utesluter det andra. Hur kan man förklara att en och samma man predikar passionerat om Jesu tillkommelse och beklagar att denna förkunnelse har tonat bort från predikstolarna, och i ett senare moment själv hänryckt offerar medel, tid och krafter på idrottsguden Zeus' altare i dess avgudatempel. Detta är väl att göda sig på sin slaktedag utan att höra och störas av nödroppen från sörjande och kvidande trojkanare i den egna sargade hjorden.

Under VM-galan, sommaren 95 arrangerades "Stjärnornas kväll" i hans egen kyrka med megastjärnor, bl a den hinduinitierade världssprintern Carl Lewis, som publikmagneter.

fortsättning sidan 31

Saxat

Det ordas om kyrkans uppgift att skapa social fred. Man moraliserar över det krassa förvärvsbegäret och partiernas hätskhet mot varandra och anbefaller, att alla skola vara snälla och hyggliga och 'tjäna varandra'. En kastrad socialism höljes i kristligt-etiska talesätt och utstyres med trons emblem. Det är välment, mycket välment. Världen frälses icke och folken födes icke på nytt med slik vattenvälling. (- -)

Skall kristendomen åter bli en makt bland människorna, så måste tron ånyo tändas. Livet kommer inifrån. Blås på trons rykande veke och se, om lågan kan fås att brinna och lysa. Men att förvandla kyrkan till ett slags förlikningsman i den sociala knivkastningen, kan icke, även om det lyckades, åstadkomma en religiös renässans. Nu är det dessutom utslutet att lyckas. Till de sociala stridernas tummelplats äga obehöriga icke tillträde.

Skall tron hämta sitt berättigande, eller kanske man bör säga sin ursäkt, från kyrkans insats i de sociala striderna, så uppger den sitt eget. (- -)

Där tron finnes, sätter den sig själv i högsätet. Den erkänner intet med sig jämbördigt. Är man den allsmäktige Gudens utkorade och sändebud, så svansar man icke inför furstar eller massornas våldighet. Man söker icke anbefalla den allsvåldige medelst små förnumstigheter beträffande kapital och arbete. Allt vad jord och himmel rymma är som en rök för den Gud, med vilken man säger sig ha förbindelse och vars ärenden man går...

Saken ligger litet annorlunda för den kyrkas män, som tappat bort Gud Fader och räddhågade löpa omkring och leta efter ett surrogat för tron. För all del, de förneka icke någon lära; deras eget beteende visar endast, att den är död och borta. Det är underligt, att ingen av dem fallit på den idén att försöka väcka upp själva tron.

Torgny Segerstedt.

(Ur Ordet och Tron nr 4/74)

Sanning

e

Harald Gustafsson, som i många år var församlingsföreståndare för Smyrna i Göteborg, gav 1964 ut boken "Kristi fattigdom – vår rikedom". Ett kapitel har rubriken "Skådespel och kristendom"

Vår tid är händelserik. Det är inte bara de storpolitiska tilldragelserna, mörkreternas och kosmonauternas fantastiska färder ute i rymden, som är värda att uppmärksammas. Även i den kristna verksamheten förekommer en hel del, som varslar om en utveckling väl värd att ägna uppmärksamhet. Inom frikyrkovärlden beträder man nya vägar i sitt arbete. Under senare år har man propagerat starkt för att introducera film och skådespel i den kristna verksamheten.

Hur skall väckelsens folk ställa sig till dessa nymodigheter på det religiösa området? Är de tecken på andligt uppvaknande eller är de symptom på andligt förfall?

Då man söker att sammanföra spel och kristendom begär man det ödesdigra misstaget att söka förena två väsensskilda realiteter, som aldrig går att förena. Kristendom kan inte spelas. Och det som är spel är inte kristendom.

Den som något känner Nya testamentets grundspråk – grekiskan – vet att det ord som i våra biblar är återgivet med "skrymtare" heter på grekiska "hypokritas" och betyder skådespelare. En grekisksvensk ordbok förklarar ordet på följande sätt: "Hypokritas – egentligen den som maskerar sig, skådespelare; därav den som ser annorlunda ut än han är, skrymtare, hycklare, skenhelig."

På två ställen i Nya testamentet förekommer ordet skådespel, eller teater, som det egentligen heter på grekiska, nämligen i 1 Kor. 4:9 och Hebr. 10:33. Men vid båda dessa tillfällen är det fråga om människor som levde ett så himmelskt och världsfrånvänt liv, att de därigenom blev ett skådespel för den ogudaktiga världen. Sådan kristendom behöver vi litet mer av i dag. Då blir all annan teater och allt annat skådespel överflödigt och ovärdigt.

Det fanns gott om teatrar och skådespel i alla delar av det romerska riket under den första kristna tiden. Likväl nämner inte de apostoliska breven med ett enda ord hur de kristna skulle ställa sig till dessa företeelser. Hur skall man förstå detta?

Det berodde helt enkelt på att det ansågs alltför solklart att en kristen inte skulle befatta sig med sådant. Man menade helt enkelt att det stred mot hela det anliga livets väsen. "Alla kyrkofäderna äro eniga om att förkasta teatern i alla dess former", säger ett uppslagsverk.

De enda tillfällen de kristna bevistade teatrarna var tydligen då de släpades dit för att skymfas och hånas och kanske lida döden för sin kristna tro.

Teater och skådespel har ingenting

"Kan man spela frälsning? Spelad frälsning är ingen frälsning. Ingen verkligt frälst och av Guds helige Ande gripen människa nedlåter sig till något sådant."

att ge en levande kristen. Det borde vara klart för alla. Sen får vi ta risken att bli beskyllda för att vara kulturfientliga. Vi tar den beskyllningen med ro. På den punkten har väckelsernas folk varit eniga i alla tider.

Vi kunde ge en rad exempel på skådespelare, som blivit levande kristna, och vi kan visa vilken inställning dessa tagit till teater och skådespel efter sin omvändelse.

Vår stora svenska konstnär på sångens område, Jenny Lind, bröt fullständigt med teatern, sedan hon på ett me-

todistmöte i New York hade överlämnat sig helt åt Herren Jesus. Efter den upplevelsen använde hon sin gåva för att sjunga till Herrens ära.

Den på sin tid firade danska skådespelerskan Anna Larsen-Björner handlade lika radikalt, då hon blev frälst. Hon började i stället att använda sin strålande begåvning till att förkunna evangelium och att vinna själar för Gud. Scenen lämnade hon för alltid.

Skådespelerskan Trine Bull i Norge ansåg det vara en ren omöjlighet att fortsätta vid teatern, sedan hon blivit kristen. Arna Högdahl, som var anställd vid Svenska teatern i Helsingfors, är även hon ett exempel på hur radikalt frälsningsupplevelsen löser en människas från teaterlivet.

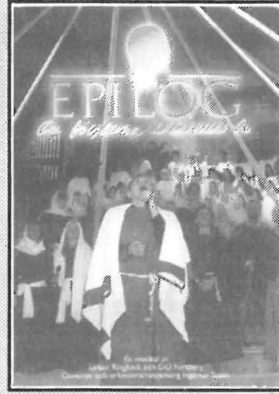
Dessa skådespelerskor har efter sin omvändelse vid flera tillfällen besökt pingstförsamlingar i vårt land och genom sina brinnande budskap gett vittnesbörd om vad levande kristendom är.

I våra dagar upplever vi med sorg att frikyrkoförsamlingar med sina pastorer i spetsen överger föregångarnas radikala linje, då det gäller teater och skådespel. Numera anser man i vissa kretsar att det inte alls behöver vara opassande för kristna att både bevista vanliga teaterföreställningar och att använda skådespel i den egna verksamheten. Detta är ett skrämmande tecken på andligt avfall. När man rekommenderar skådespel som ett medel att brukas i kristen verksamhet, har man samtidigt gett underbetyg åt den evangeliska förkunnelsen. Gud har i församlingen satt apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare – det vill säga Ordets förkunnare – men han har inte givit någon i uppdrag att vara skådespelare.

Kan man spela frälsning? Spelad frälsning är ingen frälsning. Ingen

er

teater?

Pingströrelsens "Epilog". Pastor Ringbäck i rollen som aposteln Petrus

verkligt frälst och av Guds helige Ande gripen människa nedlåter sig till något sådant. Är det då möjligt att ogudaktiga skådespelare skall kunna spela frälsning eller representera vår Herre Jesus Kristus i en roll på teatern eller i ett skådespel som återges på den vita duken? Varje levande kristen måste besvara den frågan med ett klart nej. Det är profanering av heliga ting. Det gränsar till hädelse mot vår välsignade Frälsare och hans stora gärning.

Skall vi i vårt arbete nedlåta oss till att använda metoder som är helt främ-

"De enda tillfällen de kristna bevistade teatern var tydligen då de släpades dit för att skymfas och hånas och kanske lida döden för sin kristna tro."

mande för Andens liv och kristendomens väsen i den tron att detta skall kunna hjälpa oss ur det andliga nödläge vi befinner oss i? Kommer dessa metoder att bryta den isolering en andligen utarmad och förvärldsligad kristenhet befinner sig i? Skall detta vara vårt svar på vår tids skriande andliga nöd?

Borde vi inte i stället tränga oss fram till de urkristna kraftkällorna? Vad vår tids kristna framför allt annat behöver – både pastorer och menige man i ledet – är ett apostoliskt dop i den helige Ande och eld. En urkristen pingstuppelevelse skall tillföra vår verksamhet urkristendomens kraft, och då blir alla oandliga och "billiga" moderna metoder överflödiga. Vår tids stora andliga behov är en församling på knä i brinnande bön med pingstens eld flammande över sin verksamhet!

Under de senaste åren har man i Smyrnakyrkan i Göteborg uppfört ett antal musikaler. Det är andrepastorn Urban Ringbäck som tillsammans med sångledaren L. O. Forsberg producerar. Enligt den kristna rikstidningen Dagen är "Lukas", som blivit uppmärksammat även utanför Sveriges gränser, den mest framträdande. Och i en stort uppslagen recension presenteras det senaste alstret:

"Epilog – om följderna av en mans liv."

– Den senaste "Epilog" är en fortsättning på Lukas och handlingen bygger på Apostlagärningarnas beskrivning av pingstdagen och den första församlingen.

– Som helhet är Epilog en musikal som är lätt att ta till sig för en bred publik. Det märks att Ringbäck/Forsberg mognat och inte är enbart ungdomsinriktade. Musiken är lättlysnad, varierande och bitvis mycket romantisk.

– Det ges också plats för välgörande humor som är avvväpnande och ger den ovane lyssnaren en öppen dörr att lära känna ett bibelförankrat innehåll.

Tidningen Dagen överflödar av superlativer om "en spännande ljudbild", "en härligt gungande manskör med storbandsinfluenser", "stormande bifall", osv. Det finns inga betänkligheter mot att pastorn står i kyrkan, utspökad som aposteln Petrus och spelar teater.

– Man får möta lärjungarna som berättar om de märkliga fyrtio dagar de fått möta Jesus efter hans uppståndelse. Petrus (Urban Ringbäck) för deras talan i en bön om tålmod i väntan på hjälparen som utlovats.

– Pingstdagen framställs målande, dramatiskt och glädjefyllt. Efter ett växande vindsus som övergår i ett mäktigt dån och ljuseffekter hör man

många språk talas från både män och kvinnor i lärjungakretsen och en glädjesång brister ut.

Att hela gruppen, medlemmar i pingstförsamlingen, som spelar, dansar och sjunger i sista akten kommer in vitklädda, förment illustrerande den stora, vitklädda skaran i himlen, tycks också vara helt i sin ordning.

– I den sista stora hymnen "Ett enda folk" kommer samtliga körsångare in, klädda i vitt, och i den stora vita skaran möts också Teofilus och Angelica. Det är en mäktig avslutning med starka känslor och ett uppfordrande framtidsperspektiv.

Tidningen Dagen har absolut inga reservationer mot framställningen:

– Det är fascinerande att se vad mycket man kan göra med församlingens egna medlemmar när alla är besjälade av ett budskap man tror på.

Att man i en pingstkyrka framför en dramatisering av pingstdagen, där människor talar olika språk under sång, dans och ljuseffekter, är tydligen numera helt i sin ordning för pingstkyrkorna och den tidning som ägs av pingströrelsens folk. I sitt första nummers ledare gjordes en motiv- och programförklaring att film och teater aldrig skulle beredas plats på dess sidor.

Mikael Eliasson, som sett föreställningen, uttrycker sina synpunkter:

– Att sitta i Filadelfiaförsamlingen i Stockholm, Sveriges största pingstförsamling, och se en stor skara troende göra teater av pingstdagen i Apostlagärningarna, gjorde att jag kände mig som en utomjording som nyss kommit från en annan planet. Hela scenariot blev en aning pinsamt, nästan komiskt, när publiken, som mest utgjordes av pingstvännen, fick se Jesu löfte om Hjälparen och församlingens födelseakt *spelas* av andedöpta skådespelare. Fnissandet bland publiken talar för sig själv!

Frågorna hopade sig där jag satt på den dunkla parketten.

– Ur vilka källor har man hämtat inspiration till detta spektakel?

– Vad och vem är det som har manat fram denna utveckling och vilka krafter ligger bakom?

– Kan det vara möjligt att allt detta behövs där Kristi rena Helige Ande är verksam för att kalla syndare till Golgata, eller behövs det enbart för att hålla kvar *medlemmarna* i kyrkan?

– Har man verkligen förtrampat all sin egen historia och totalt glömt vad pionjärerna under tårar förkunnat?

Svaren stod icke att finna vid denna predikostol.

"Idrottens

I den Second Handbutik som Smyrnakyrkan i Göteborg driver, gjorde MR:s medarbetare ett fynd. Den digra bokhörnan gömde bland andra värdefulla skrifter även boken "Det moderna Babylon" av Gunnar Sundberg. Den gavs ut på Kneipens förlag år 1943.

Det var en evangelist med brinnande hjärta som skrev detta budskap. I förordet presenteras han av pingstpi-onjären Georg Gustafsson, och vi citerar här några rader:

—Denna bok är ett mäktigt väckelserop, som berör ett område, vilket för alla som läser den borde vara en mäktig tidspredikan.

Den berör ett vidsträckt fält, både på det religiösa, politiska och ekonomiska området, och har starka och oplomberade sanningar att säga. (— —)

En särskild eloge må givas författaren för den klarvakna blick, varmed han iakttagit den s.k. Idrottsväckelsen. Man tänker osökt på de ord Jesus uttalat i Joh. 5:44: "Huru skullen I kunna tro; I som tagen emot pris av varandra och icke söken det pris som kommer från Honom, som allena är Gud?" (— —)

Denna bok har samma budskap till oss som Herren genom profeten Sakarja: "Upp Sion! Rädda dig du, som nu bor hos dottern Babel!"

Vi publicerar här ett utdrag ur det i förordet omnämnda kapitlet, som har ovanstående rubrik.

Idrottsväckelsen rullar fram som en lavin över hela vår jord. Med flygande fanor rycker den fram till seger i alla länder. I massor likt myrstackar samlas människorna för att se de glänsande spel, som presteras av de agerande offren. Allt och alla engageras i denna väckelse, utan hänsyn till tro och åskådning. Har man inte muskulatur, hjärta och nerver till att vara med i gastkramningen på arenan, så har man sin givna plats på åskådarläktarna, där man som sann entusiast bäst dokumenterar sig genom att heja och applådera, slänga käppar, hattar, paraplyer och program i luften, vissla, tjuta och bulta framförsittande i ryggen m.m. Man kan sannerligen inte klaga på glöden i denna väckelse! Den slår broar över alla tros- och åskådningsklyftor såväl som politiska dito. Den engagerar i sin tjänst alla tidens krafter. Stat och kyrka, dags- och veckopress, arbetare- och arbetsgivarorganisationer. Bland studenter, militärer, affärsmän, poliser, brandkårer, statsmän och otaliga andra går väckelsen fram. Män och kvinnor, stora och små, fattiga och rika, höga och låga ryckas med.

Det har även hänt, att frälsta människor ha blivit gripna och intresserade av denna idrotts- och avgrundsväckelse. Intresserad måste man vara. På ett sätt. Ty det är intressant att se, vilken genial uppfinnare och ledare denna världens furste är. Men en frälst människa måste ha klart för sig vad idrotten har för en uppgift i världen. Det är häpnadsväckande, hur kortsynta många kristna äro, som inte ha klart för sig att idrottens huvuduppgift är att föra människor bort från Gud! Om dess offer sedan få en god portion kroppskultur på köpet, så är det också hela behållningen, de ha att vänta. Här skall icke ordas om alla dem, som få sina benpipor, muskler och organ förstörda för hela livet genom idrotten. Denna rörelse har ju också rätt många dödsoffer på sitt konto.

Man måste häpna över, att det finns

hela kristna sammanslutningar, som ha idrotten på sitt program. Detta är ju det största fattigdomsbevis man kan tänka sig! De ha naturligtvis aldrig smakat sötman av verklig gemenskap med Gud, och att vara avskild med kropp och själ för hans rikssak på jorden. Om de hade gjort detta, skulle de ge idrotten på båten och löpa på den himmelska vädjobanan i stället för att löpa på världens kolstybb. (— —)

Idrottens utövare kan ha all anledning att vara belåtna, ty idrotten innehar mänsklighetens stora intresse och bevågenhet. Staten hjälper den med understöd för byggande av imponerande idrottsvallar och idrottsbyggnader. Därtill har den också fått kyrkans välsignelse. Den står gärna till tjänst och håller idrottsgudstjänster åt dem, så ofta det är "av behovet påkallat". Man präglar i dessa skickelsediga dagar termerna "idrottspräster" och "idrottspsalmer". Den som står utanför det hela, med sina begrepp oinfekterade av detta, han häpnar!

Författaren till denna skrift innehar, sedan ett par år tillbaka ett tidningsurklipp, som i sin absurditet är enastående och häpnadsväckande. Rubriken till detta tidningsurklipp är ett öppet hån mot kristenheten. Den verkar som den skulle vara skriven i "Hades" omkring åren 1912–1915, såsom en propagandarubrik för den därifrån, vid den tiden, kommande idrottsväckelsen. Men, hör och häpna! Den är skriven vid en "församlingsafton" i Göteborg i maj 1941!!! Den lyder: "Idrotten en frälsare från kroppslig nöd". "Idrottsfrälsning!" Vilken paradoxal legering av ord! Man tycker sig i färd med att smälta guld och trä tillsammans. Vi vilja här nedan återge tidningsurklippet i sin helhet, ty det är kostligt i all sin smetiga unkenhet. Här följer alltså det kostliga dokumentet:

Idrotten en frälsning från kroppslig nöd.

Ställningen mellan kyrkan och idrotten belystes vid en församlingsafton i

Babylon"

Adolf Fredriks församlingssal. Idrottsledaren, civiling. Tage Ericson, Moholm, framhöll, att idrotten blivit ett evangelium till tusenden om frälsning från kroppslig nöd och försoffning. Den har öppnat vägar till ärligt kamratskap, glädje och människogemenskap. Att ställa uppgiften högre vore dock att tränga in på främmande områden. Att fostra idrottens skaror till sanna kristna är kyrkans angelägenhet. Idrotten måste dock se till, att den ej reser hinder i vägen härför.

Idrottsprästen Samuel Norrby sade, att om idrotten är ute på vilsna vägar, är det de andliga ledarnas sak att hjälpa till att föra den rätt igen. Hr Norrby erinrade vidare om, att idrotten slår en brygga över sociala skrankor samt att inom den patriotism och fosterlandskärlek kan växa fram utan stora choser.

Skulle kyrkan ställa sig enbart dömande mot de bortåt miljonen människor, som idrottsrörelserna omfattar, skulle de flesta ungdomar ta avstånd från kyrkan. Det finns fula fläckar på idrottsskölden, men en kyrkans tjänare frågar sig icke, om det lönar sig att ingjuta kristendomens anda i rörelsen, han har att gå sin Herres vägar utan att fråga efter lönen.

Detta hädiska dokument besannar, att idrottsrörelsen är en veritabel avgrundsväckelse. Idrotten är ett "evangelium" om "frälsning" från kroppslig nöd och försoffning!? Om detta inte är hädelse, vad skall man då kalla för hädelse? (— — —)

Den som har upplevat vad det vill säga att vara en sann kristen, han vet också, att ingen människa fostrats-till en kristen, utan bibeln lär, att man måste bli född på nytt för att bli en kristen. Att fostra idrottens skaror till sanna kristna är lika omöjligt som att bringa fram klocktoner genom att

slå på ett sprucket träkär. Det är ett hopplöst göra kyrkan har åtagit sig, ty det finns inga som helst förutsättningar, att det skall lyckas. Om en själ blir en sann kristen, så lämnar han idrotten ögonblickligen. Detta ha vi otaliga bevis på i vårt väckelsearbete.

Nästa talare var "idrottsprästen" hr Samuel Norrby. Han framhöll bl. a., att om idrotten är ute på vilsna vägar, är det de andliga ledarnas sak att föra den rätt igen. Hr Norrby behandlar idrotten, som om den skulle vara en avfälling. Idrotten har väl aldrig varit rätt i andligt avseende, och den kommer heller aldrig att komma rätt. Är man verkligen så förblindad, att man håller före, att idrotten en gång skulle ha varit rätt i förhållande till Gud, men nu kommit på villospår? Han säger ju att den kan föras rätt. Tänk, vad himmelens Gud skall bli glad en gång, när dessa miljoner taga med sig sina idrottsattiraljer och vända om till honom. Ty vad man kan förstå av sammanhanget, skall inte idrotten med dess tillbehör lämnas åt sitt öde, när dess skaror av utövare vända om till Gud. Då kanske det kommer att spelas en "helig fotbollsmatch" i den religiösa världen dagen till ära. Men när detta inträffar, hoppas alla sanna kristna vara härifrån!

"Skulle kyrkan ställa sig enbart dömande mot de bortåt miljonen människor, som idrottsrörelserna omfattar, skulle de flesta ungdomar ta avstånd från kyrkan."

Så lyder nästa passus i hr Norrbys tal. Vad skulle Martin Luther hava sagt, om han haft tillfälle att tala vid denna församlingsafton? Säkert hade det blivit andra tongångar! Endera äro de andliga begreppen alldeles förvridna, eller också vågar man inte säga sanningen. Var någonstades i skriften har Gud bjudit de kristna att pruta av på sanningen, därför att motparten är i majoritet? Vi som kristna tro, att sanningen skall predikas rent och klart, hur stor den majoritet än är, som står emot sanningen. (— — —)

Böra inte alla, som ha tänkt sig till himmelen, dra blankt mot allt detta

lismande i de religiösa lägren? Det är en stor fara för alla levande kristna, att i dessa dagar dragas med i det sorgliga virrvarr, som existerar på det andliga området. Alltför många kristna sälja sin övertygelse i vår tid. Ståndpunkter som man förut har aktat för dyrbara och varit villig att kämpa för, kastar man nu överbord, utan att ens urskulda sig. (— — —)

Så länge vi stå på sanningens och renhetens grund, äro vi starka. Det är ett stort misstag att tro, att vi bli starkare genom att förena oss med slentrian-kristna sammanslutningar i denna sista tid. De kristna ha aldrig varit starkare, än när de ha vågat stå för Gud allena och de bibliska sanningarna.

Akta dig, min broder och syster! Det går lätt att bli lurad i denna yttersta tid! Den stora skökan har aktier i nästan alla företag på jorden, och där hon inte har några aktier, står hennes befullmäktigade agenter och köpslå natt och dag för att köpa in henne. Hennes omåttliga köpenskap få vi en liten inblick i, om vi läsa Upp. 18:11-13. Där står bland annat, att hon köpte livegna och trälar. Bland sina livegna räknar hon idrottens anhängare över hela vår jord. Men hon är inte nöjd med detta. Hennes största önskan är, att så snart som möjligt ännu intimare sluta till-samman kyrkan och idrotten. Sedan kommer inbjudan till övriga kristna. (— — —)

Det har till och med i dessa sista dagar uppenbarat sig predikanter, som äro brottare och idrottsmän. "Brottarpredikanter"...!!! Legeringen är säkert gjord i någon trollverkstad i Babylon!

Idrottens babelstorn reser sina gigantiska tinnar mot skyn i tidens af-tonskymning och dess mörka skuggor lägga sig med ett förlamande tryck över kristenheten. Den stora skökan ler ett moderligt leende, när hon ser många ljumma kristna skynda in i tornet. Djävulen skrattar, så att till och med de onda andarna rysa!

*Ur Det moderna Babylon
av Gunnar Sundberg, 1943*

Så var det från begynnelsen!

• teater • idrott • ekumenik • statsstöd •
skall det här och nästa uppslag handla om. Det är omoderna och kategoriskt avviesande utläggningar.

Den vanligt förekommande kändiskulten i våra massmedier är förljugen och fördummande. Då den får utrymme i kristna medier är den etter värre. Den sätter nämligen stopp för all kristocentrerad och bibelförankrad förkunnelse, eftersom den vanligtvis är en skymf mot Skaparen.

Påminnelser:

–Jag håller det för rätt och tillbörligt att, så länge jag ännu är i denna kroppshydda, genom mina påminnelser väcka eder.

–Detta är nu redan det andra brevet, som jag skriver till eder, mina älskade; och i båda har jag genom mina påminnelser velat uppväcka edert rena sinne, så att I kommen ihåg, vad som har blivit förutsagt av de heliga profeterna, så ock det bud, som av edra apostlar har blivit eder givet från Herren och Frälsaren.

Aposteln Petrus

TEATER

Även i pingstväckelsen hotas vi av denna nöjesbetonade tendens. Den som har ögonen öppna ser detta och ropar till Gud. Denna tendens bör inte uppmuntras, fastmer motarbetas. Det är inte "roliga" möten vi behöver utan hjärterannsakande och eldflammande väckelse- och helgelsemöten.

Det är inte "underhållning" vi stå i behov utav, utan en kraft, som driver syndaren till korset. Det är inte blott "leende ansikten" vi åstunda, utan tårade ögon och gripna hjärtan. Den man, som ofta ropade "Gud vare tack", han hade också "stor bedrövelse och oavlåtligt kval i sitt hjärta" för andras frälsning.

Glädjen i Gud och nöden för andra följas åt. Men detta är inte fallet, där man är gripen av en religiös nöjeslystnad. Där har man ingen eller ringa förståelse för andliga födslosmärutor.

Gustav Roberth, Den Kristne, 1944

Saxat ur Nya Väktaren

Efter att ha citerat en insändare i "S:t Johannes Kyrkblad", vilken synat frågan om Kyrkan och Teatern i historiens ljus, fortsätter artikelförfattaren:

–Man måste vara författaren i "S:t Johannes Kyrkblad" tacksam för att

han anlagt historisk aspekt på saken. Ty nu ser man ju tydligt, att i de andligt friska tiderna har kyrkan inte alls velat veta av teatern, "därför att den präglades av en livssyn, som var helt motsatt kyrkans och de kristnas". De då verkande lärarna inom församlingen besökte inte teatrarna utan varnade för sådant nöjesliv.

De bjödo inte heller till att göra om evangelium till teaterstycken. De hade åhörare utan att tillgripa varjehanda världsliga reklamtrick och finter. De sökte inte världens ynnest och vänskap utan fröjdade sig, då de för rättfärdighetens skull bespottades och föraktades av världen. Men det var kraft i deras förkunnelse, som inte var konciliant prat på predikstolen utan Guds levande ord, som är skarpare än något tveeggat svärd och går igenom, tills det åtskiljer själ och ande, leder och mærg, Hebr. 4:12...

Man är inne på en ödesdiger och felaktig väg, om man begynner ställa till med kyrkliga skådespel. Metoden kan nog för tillfället dra folk till kyrkan, men det går dock slutligen så, att sen bär det av till "gilleshusen", vilket i våra dagar betyder teatrarna. Folk kommer mycket snart att inse den sanning-

en, att de kyrkliga aktörerna inte förmå gestalta såsom yrkesskådespelarna. Vad man i det långa loppet uppnår blir egentligen blott det, att man för en del i någon mån ömtåliga samveten jämnar vägen till teatern.

Nu är det ju tyvärr så, att i praktiskt taget alla predikolokaler visar åhörareantalet tendens att minska mer. Man kan då inte förundra sig över att nitiska präster fundera och tänka efter, huru man ska bära sig åt för att nå människorna. Och då faller ju somliga på den tanken, att man ska bjuda till med film och kyrkospel. Men – det är olyckliga metoder. Man måste slå in på en helt annan väg.

Predikaren ska inte så mycket se efter folks antal. Han ska hålla sig till Gud. Han ska inte alls bry sig om att skria och ropa på gatorna. Han ska gå in i sin kammare och tala med Gud, som säkert vill tala med honom. Törhända får han då ett budskap att bära fram. Och det är just detta, som behöves och har betydelse.

Ty ännu aldrig har det hänt, att där Guds ord skett till någon, såsom det skedde till Johannes, Sakarias' son, i öknen, det sen saknats åhörare. Och skulle det nu vara så, att predikanten inte har något budskap eller har ett budskap, som han inte fått av Gud utan tagit sig själv eller fått det av människor, ja, då behöver han innerligare kontakt med Gud. Här är den springande punkten: vi behöva komma närmare Gud, låta Gud komma oss närmare!

Hur på kornet har ej författaren här

En uppfordrande vinjett av tidskriften, vars målsättning var att aktualisera urkristet församlingsliv, i protest mot nöjesliv, teater, idrott och ekumenik.

CITAT

Av dessa citat får vi veta hur väckelsekristendomens trojänare reagerade mot människoförgudningen och dess många nöjestempel och stjärnor. Vi upplever det som en stor förmån att få fråga dem till råds, och påminnas om deras uthålliga och intensiva kamp mot teater, idrott och andra nöjen, då de ställde sig vid vägarna och ropade efter och pekade ut forntidens stigar.

Ska vi göra sällskap med dem; eller gå en lättare och bredare väg, där folkskarorna rör sig framåt mot sitt mål?

fångat läget i mången kristen verksamhet. Ve oss, om vi falla för frestelsen att genom otillåtna medel dra folk till våra gudstjänstlokaler. Äro förhållandena ej vad de borde, då böra vi "tränga oss närmre Gud och låta Gud komma närmre oss". Genom Ordets predikan och Guds kraft skall ännu en gång, som förr, skarorna sättas i rörelse mot Golgata och frälsningsupplevelsen.

Pressröster, Den Kristne, 1947

För Tertullianus var skådespelet en förställningens och lögnens konst: "Sanningens skapare älskar intet falskt. All dikt är för honom en förfälskning." – Tertullianus berättar föl-

Så här ser den tidning ut som för tjugo år sedan, efter en ohygglig metamorfos lämnade namnet "Den kristne". "Alla Ledare" har totalt kapat kontakten med sitt ursprung. Här lär man sig att agera som clown för att göra Jesus populär. Herrens måltid försöker man göra intressant och lärorik för barnen med en clown som delar ut bröd och vin...

jande: "En kvinna, som besökt teatern, kom hem därifrån som en demon. När man anklagade den onde anden i henne för att han vågat taga sin plats i en rättrogen själ, sade han eller kvinnan, vilken trodde sig tala i den onde andens namn: 'Jag har gjort alldeles rätt däri, ty jag har träffat henne, där mitt rike är'."

"Vill du ha skådespel", utropar Tertullianus till samtid och eftervärld, "så se på Herrens nära förestående, så säkra, så härliga och segerrika återkomst! Vilket jubel av änglar! Vilken härlighet av de uppståndna helige! Deras rike begynner, och det nya Jerusalem reser sig. Äntligen visar det sista skådespelet sig: den yttersta dagen, domedagen, bryter fram till förskräckelse för de folk, som icke väntat den och spottat över den. Vilket väldigt, vilket gripande skådespel!... För att få se sådana ting, för att jag må fröjda mig över dylika skådespel söker jag icke prætorer och konsuler, kvestorer och avgudapräster.

–Vad vill det till slut vara för ting, som intet öga har sett, intet öra har hört, och som icke har uppkommit i något människohjärta. Jag tror nog, att det kan uppväga cirkus, både amfiteatern och alla världens rännarbanor."

Tertullianus uppmanar de kristna att jämföra den sanna glädjen med världens skenfröjder: "...Varför är du så otacksam, att du icke har nog av de många fröjder, vilka redan nu äro dig av Herren förlänta?"

Vad är väl fröjdefullare än försoringen med Gud, än sanningens uppenbarelse och syndernas förlåtelse? Vilken större glädje finnes väl än den sanna friheten, det rena samvetet, det skuldfria levernet, att trampa avgudarna under sina fötter, att bota sjukdomar och bedja om uppenbarelser? – Detta är de kristnas fröjder, deras skådespel, heliga, eviga, dem man icke med penningar betalar."

Nathan Odenvik, Den Kristne, 1950

En gång i tiden gjorde de frikyrkliga väckelserörelserna stort nummer av prästernas altartjänst. De ville inte delta i en kyrklig gudstjänst, därför att prästerna klädde sig i mässkrud. Altartjänsten ansågs som teater. Men vad säger nu de frikyrkliga, då man tagit filmen in i kyrkorna. Jo, man försvarar sig och menar, att det är som det skall vara. O tempora! O mores! Vilken tid och vilka seder!

Henning Thulin, Den Kristne, 1955

–Två ting kännetecknar den andliga situationen i vår tid. För det första att nöjeslivet blir religiöst präglad – med Jesus Christ Superstar i otaliga variationer. För det andra att församlingarna förvärldsligas. Båda dessa saker tillhör djävulens strategi, för de är var och en i sitt slag ett erbjudande till människan att tillfredsställa sina religiösa behov utan att bryta med synden och världen.

Bibeln förutsade detta då den tecknade bilden av människorna i ändens tid i 2 Tim. 3:1–5: "...de skola älska vållust mer än Gud, de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft."

Toralf Gilbrandt, Tidens Tecken, Den kristna bokringen, 1975

Något så oäkta och förljuget, som ett skådespel eller en film där man spelar kristendom kan väl inte annat än äckla människor även om de har aldrig så små anspråk på sanning och ärlighet. Att de så småningom vänder sig bort därifrån är därför helt naturligt. (---)

När Gud tagit ut någon skådespelare för sin räkning, har även en sådan alltid lämnat teatern. Teater och väckelse kan inte förenas. Mellan dem är ett svalg befäst. (---)

fortsättning nästa sida

CITAT

Så var det från begynnelsen!

fortsättning från föregående sida

Väckelsekristendomen har i alla tider tagit avstånd från teater och därmed beslätade företeelser.

Kyrkofäderna talar om att de kristna på den tiden icke förekom på teatern eller cirkus-arenan annat än då de där förhånades eller förlöjligades.

Tiderna igenom har alltid den radikala kristendomen hållit en linje som avlägsnat sig från dessa typiskt världsliga nöjen. På senare tid har det emellertid blivit på modet att dra in kristendomens urkunder och dess grundvärden på scenen och filmduken. Det mest vanvördiga av detta är när man på scenen försöker återge Kristi liv och verk.

Lewi Pethrus som ledarskribent
Filadelfiaförlaget, 1954

–Om man inom den svenska pingstväckelsen avser att propagera för teatern, så har man inte endast lämnat dess riktlinjer. Man har också lämnat Nya Testamentets undervisning i hit-hörande frågor

Lewi Pethrus, Dagen, 11.5.1967

IDROTT

"Pressröster" saxade ur Svenska Posten ett meddelande från Danmark, där det berättas att en fotbollsmatch skulle spelas i Aarhus där svenska och danska prästmän skulle utgöra laget. "...man frågar sig ofrivilligt, om Guden Fotboll redan hunnit så långt i sitt makt- och intresse-erövrande tåg, att den t.o.m. börjar tillbedjas av prästerna."

Och red. för "Pressröster" fortsätter: –Hur långt bort från sin verkliga uppgift som Guds tjänare ha ej dessa prästmän kommit. Nog är det beklämmande att behöva läsa om dylika spektakel i en tid, som mer än någon annan ropar på väckelse. Tro männe dessa "Herrens tjänare", att de på denna väg skola nå sin samtid med frälsningsord?

Pressröster, Den Kristne, 1949

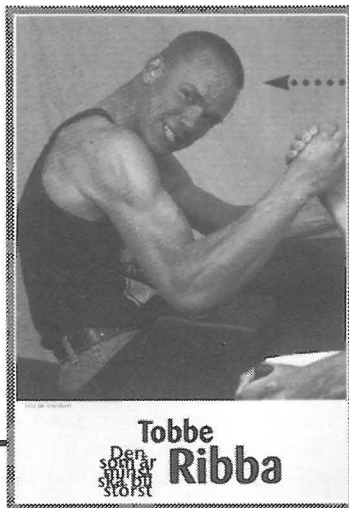

Åter saxat ur Nya Vaktaren

Mången har med rätta förundrat sig över att en del präster, ja, t.o.m. någon biskop har sen något år tillbaka tagit sig före att medverka vid större idrottsliga tillställningar genom att hålla gudstjänst före eller efter, fastän tävlingen hållits på söndagen. Naturligtvis har de gjort det i den fromma avsikten att på så sätt komma vid med att vinna idrottsmännen.

Men deras till synes goda uppsåt har gått felaktig väg. Skriften lär oss icke att söka vinna syndare genom att själva göra oss delaktiga i deras synd. Ingen kan utan svår advokatyr göra gällande, att idrottstävlingar på söndagen icke skulle vara sabbatsbrott. Och det anstår inte någon Ordets förkunnare att välsigna sådant.

Vill en biskop eller präst tala vid en idrottstävling på söndagen, så kan han visst göra det, men då skall han taga tredje budet till text och kraftigt mana både idrottsmännen och åskådarna att gå hem och läsa Guds ord och vila upp sina kroppar. Stå och

Tobbe
Ribba
Den som är störst

Så här ska dagens ungdom lockas att läsa bibeln, med hjälp av idrottsidoler. I "Sportbibeln" – parafras av en parafras utgiven av BTA, ser man denne väldige muskelknutte och många andra idrottsstjärnor i påkostade, grälla färgfoton. De berättar om sin tro, och hur bibelläsning inför tävlingarna ger styrka och inre samling. Vad får våra ungdomar för Guds bild och människosyn, med en sådan personkult? Och det i den bok som missvisande gäller för att vara en bibelöversättning!

med svamlande fraser förgylla sabbatsbrytare är alldeles ovärdigt och skadar både talare och åhörare.

Sådana talare ska inte heller tro att idrottsmännen sätter värde på deras utgjutelser. Tvärt om genomskådar de spektaklet och flinar invärtes åt prästen.

En av Sveriges främsta idrottsmän, Alfred Dahlqvist, som världsmästare i skidåkning kallad "Håsjökometen", gav på hösten förra året ut en bok med titeln "Karusellen går". I den bränmärkte han många avigsidor hos den moderna idrotten och blotta de hänsynslöst mycken humbug.

Så här skriver han:

–Livet som levdes vid de stora skidfesterna begynte fylla en med äckel. Dubbelmoralen tycktes en allt mer beklämmande.

Som regel inleddes festligheterna i någon kyrka, där en präst talade vackert och välsignade idrottsrörelsen, framhöll dess höga ideal och läste tacksägelser över dess fostrargärning. Men det hade inte alltid varit så.

Tidigare, medan idrotten var mera lek, där idealiteten säkerligen både trivdes och fanns, då dundrade fördömelserna över idrotten från predikstolarna landet runt.

Idrotten var helgskändare, som värre än något annat bröt mot sabbatslagen. Och däri hade nog de goda prästerna rätt. Men nog hade det varit kristligare om de tigit stilla i den tiden och spart sina krafter och sin salvelse till de haft större fog.

Nu hade tiden kommit då de skulle haft anledning att fördöma idrottsrörelsen. Men nu välsignade de den istället. Hade man funnit någon punkt i bibeln som gav den sitt stöd eller hade man vätt på fingrarna och känt

På baksidan av denna förmenta "bibel" läser vi:

"Paulus satt nog på sportarenorna och följde tävlingarna där. Det märks på det han skrev: adrenalin, spänningen och den obeskrivliga glädjen när hemmafavoriten vann. I Bibeln liknar han till exempel kampen för det goda i världen vid en tävling man bara måste vinna!

Bibeln används också idag av många för att ladda upp före tävlingar, för att kunna leva i balans i ett utsatt liv i både ensamhet, uppmärksamhet, misslyckanden, segrar och långa resor".

CITAT

var vinden kom ifrån.

Nu när idrottsfesterna formats till rena marknadsgycklet, bakom vilket kallt beräknande affärsmän dolde sig, då först skulle de få den välsignelse som de förmenades på den tiden man kunde tala om en folkörelse i detta ords egentliga betydelse. Nu var det ingen som tycktes komma ihåg "Tänk på vilodagen så att du helgar den!" Nej, nu välsignade man dansen kring guldkalven... (---)

Så långt har vi då kommit, att denna kyrkliga judasgärning mot ungdom och kultur inte bara tolereras, den betecknas också från åtskilliga håll som kyrkans "nya giv". Den svenska ungdomens smutsiga kort som sitter i denna giv bekymrar man sig lite om."

Pressröster, Den Kristne, 1949

EKUMENIK

Den moderna ekumeniken är ett sådant försök att skapa gemenskap bland Guds folk. Men det är dömt att misslyckas. Varför? I första hand därför att den bygger på kompromissens princip. Kompromiss hör absolut inte hemma i Guds rike. (---)

Den moderna ekumeniken är en ersättning för de heligas gemenskap, och vi lämnar den åsido som en utopi. (---)

Vi har så lätt att förvandla kristendomen till en mängd yttre och formella ting - och då som regel på bekostnad av det inre andliga livets kvalitet. Även när vi talar om "biblisk församling" - en rätt sliten kliché, som börjar bli tämligen intetsägande - så är det alltför ofta fråga om yttersidan av församlingen - konstitutionella saker.

Men när Nya Testamentet beskriver församlingen är det fråga om en andlig organism, där gemenskapen är det mest framträdande. Vi borde studera de apostoliska breven litet noggrannare för att få klarhet i vad nyttestamentligt församlingsliv är. (---)

Alla åldrar är inbegripna i denna gemenskap. Vi kan väl inte gärna tänka oss en mängd olika föreningar i eller vid sidan av den första kristna församlingen. Seni-

orföreningar, ungdomsföreningar, juniorföreningar, kvinnoföreningar etc. etc. Så ser emellertid en stor del av den kristna verksamheten ut i dag. Är det inte tänkbart, att det kan vara något grundfel med församlingsbegreppet bland vår tids kristna?

Det är enkelt att bevisa, att alltid, när väckelsens eld har brunnit varm och himmelsk, har församlingen varit nog för alla åldrar. Gemenskapen har inte stött på några åldersgränser. Men när det blir ebb i församlingslivet och det andliga livets pulsar upphör att slå varmt, anmäler sig problemen. Bland dem också åldersproblemet eller ungdomsproblemet hur man helst vill uttrycka det.

*Nådemedlen och församlingen
Filadelfiaförlaget 1958
Av Harald Gustafsson*

"I vilket avseende liknar frikyrkosamfunden skökan i Uppenbarelseboken?" Precis så burdust och dömande formulerades frågan i pingstfolkets sommarkonferens 1920. Pastor Lewi Pethrus' uttalanden om de olika samfunden representerade de skökoväsen, som omtalas i Upp. 17:5, hade väckt uppståndelse i vida kretsar.

Det visade sig främst i samfundspressens kalafaterier. Svaret blev entydigt och klart: "När en enskild själ eller en församling är otrogen emot Gud och förlitar sig uppå sig själva i stället för Gud eller insätter organisationer i stället för den Helige Andes gåvor och verk, då uppstår ett skökoförhållande. Vi måste dock skilja mellan ett system och de enskilda själarna. Inom de organisationer, vilka såsom sådana har svikit Gud, kan enskilda brudesjälar finnas."

Arne Imsen, MR nr. 10-82

STATSSTÖD

Konstantin upphöjde den kristna kyrkan till statsreligion och den kom in under statens hägn och beskydd. Det var kyrkans stora olycka. Visserligen upphörde de blodiga förföljelserna från statsmakternas sida, men kyrkan blev

också beroende av staten.

Denna olyckliga ställning delar alla statsunderstödda och till någon del statsdirigerade kristna kyrkor med den gammalkatolska. Senare har påvekyrkan höjt sig över staten. Föreningen med staten var ett av stegen på kyrkans farliga skökoväg.

*Budskap från Uppenbarelseboken,
Filadelfiaförlaget 1961.
Av Harald Gustafsson*

Den avfälliga församlingen har friat till världens gunst och auktoritet för att kunna behålla sin maktställning i världen. Den låter sig bindas av världsliga myndigheter och ledas av världslig makt. Den underordnar sig orättfärdiga och köttsliga bestämmelser för att kunna upprätthålla sin maktställning.

Var och en kan förstå att här avses kyrkostaten och statskyrkorna, men inte bara dem - här avses alla kristna samfund och institutioner som har kommit i beroendeställning till den politiska eller ekonomiska makten eller annat inflytande som är världsligt till sin art och utestänger, om än i ringa grad, den andliga kraften och Jesu evangeliums fulla värde.

Självfallet är det många allvarliga och bra kristna, som ännu icke sett faran av denna kompromiss mellan den andliga och köttsliga makt, varför de stannar där de är i god tro. Men tiden är nu kommen, då Herrens förmaning må bli till en hjärteangelägenhet också i detta avseende:

"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk!"

*T B Barratt
Filadelfiaförlaget*

Förr kritiserade vi skarpt samfundarna, som vi sade, för deras ungdomsorganisationer. Men nu har vi en ungdomsverksamhet som inte är mindre organiserad än samfundens var då. Och jag bara frågar mig: Måste man ha alla dessa papperskvarnar som mal, mal, mal. Det är svårt att få mig att tro att statsbidragen är en lycka.

*I backspegeln, Den Kristna Bokringen.
Av Harald Gustafsson*

CITAT

Så var det från
begynn

Maranataförsamling *inbjuder* **SOMMARKONFERENS**

Konferensens trepunktsprogram:

Försoningen,
församlingen,
förvandlingen!

Inga fasta avgifter tas ut, men vi delar andligt, ekonomiskt och praktiskt ansvar efter förmåga och utrustning. År efter år har vi upplevt en fördjupad enhet när vi samlats med Apostlagärningarnas urkristna församlingsideal för ögonen!

För information och anmälan,
ring 08/627 55 55,
eller skriv till
Maranataförsamlingen i Stockholm
Box 201 34
161 02 BROMMA

Välkommen till Bällsta!

Om Jesus dröjer, planerar vi åter sommarkonferens på vårt Missionscenter i Bällsta. En gemensam mobilisering, då vi kan uppmuntra varandra i kampen för den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga.

En veckolång agape-måltid, med Ordets och bordets gemenskap efter den urkristna, heliga principen med allting gemensamt.

Arne Imsen

Kjell Roos

Doris Diaz

nelsen!

gen i Stockholm

ig till

NS 20-28 juli 96

Huvudtalare blir den kände opinionsbildaren, förkunnaren och bibelläraren, församlingsföreståndaren **ARNE IMSEN**. En av få i landet, som idag står för det ursprungliga pingstbudskapet som det predikades i väckelsens ungdom för femtio år sedan!

Och temat för konferensveckan blir just: **"Så var det från begynnelsen"**

Dessutom medverkar missionsläkaren **Doris Diaz** från Dominikanska Republiken, **Jan Egil Hafsahl** tillsammans med Pilgrimsfolket från Norge, **Gunno Anderson** från Örebro, **Tage och Gunnar Nilsson** från Skåne, **Kjell Roos** från Småland samt tillresande syskon från hela landet

Folke Jacobsson, **Tage Johansson**, **Berno Widén**, **Hans Lindelöw**, **Robin Widén**, **Mikael Eliasson** tillsammans med Maranataförsamlingen i Stockholm svarar för värdskapet.

Anne-Marie Roos, **Linda Liebsch**, **Lena Widén** och **Susanne Eliasson** leder sången.

Jan-Egil Hafsahl

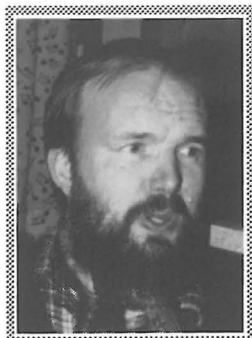
Folke Jacobsson

Tage Nilsson

Tage Johansson

Hans Lindelöw

**Här fortsätter
andra delen av in-
tervjun Radio Ma-
ranata gjorde med
Arne Imsen. Här
berättar han om
hur en kärntrupp
av Maranataför-
samlingen i Stock-
holm så småning-
om tog form som
kommunitet på för-
samlingshemmet
Johannelund i
Bromma.**

MARANA

Av Arne Imsen

Del II

i december 1963 att kalla föreståndare. Det enda förslaget till föreståndartjänsten var Arne Imsen. Efter ytterligare några veckor togs föreståndarfrågan slutgiltigt upp i ett församlingsmöte som leddes av Henning Thulin. Med acklamation och i full enighet valdes jag till församlingsföreståndare för Maranataförsamlingen i Stockholm och fick även en skriftlig kallelse.

sällan mer än 20–30 personer. Det fanns ingen inre bärkraft till allt det yttre väsendet. Då såg jag inte detta så klart som jag gör nu. Verksamheten saknade rötter och hade inga förutsättningar att överleva torketidens påfrestningar.

De människor som kom till söndagkvällens väckelsemöten var i stor utsträckning på vandring. En fladdrande

Jag var föreståndare för Örebro Fria Församling, som beslutade att arrangera möten i Stockholm. Vi hade först möten på Chinateatern. De samlade mycket folk och väckte uppmärksamhet. Därefter hade vi en kampanj under några veckor på Nalenpalatset. Vi bad till Gud för ganska många människor under denna period.

Sedan kom vi att flytta till Viktoriasalen, dåvarande Tunnelgatan, som numera heter Olof Palmes gata. Vi upplevde detta som en direkt Guds ledning. En grupp som hållit till där tidigare, Stockholms Fria Pingstförsamling, hade undan för undan förlorat sina existensmöjligheter, och erbjöd oss att överta lokalen. Jag menade att vi inte skulle överta lokal från en annan hyresgäst, utan etablerade ett direkt samarbete med hyresvärden. Vi inledde förhandlingar med IOGT och kom så fram till ett hyresavtal. Det hyresavtalet har jag fortfarande i min ägo. Det undertecknades någon gång i början på 1960-talet: "Maranataförsamlingen i Stockholm genom Arne Imsen". Den församlingen fanns ännu inte på papper, men tog så småningom form, och hyresavtalet överlämnades åt församlingen.

Viktoriasalen hade en mycket ärorik historia. Där hade Socialdemokratiska Arbetarpartiet sitt första möte, och det grundades alltså där. Maranatagruppen som växte fram i Stockholm beslöt

Väckelsemöte i Viktoriasalen, Stockholm. "Viktoriasalen hade en mycket ärorik historia. Där hade Socialdemokratiska Arbetarpartiet sitt första möte, och det grundades alltså där."

Mitt tillträde som föreståndare skulle ha föregåtts av en kuppliknande aktion från min sida, har det sagts och skrivits i olika sammanhang. Detta dementeras bäst av de dokument som församlingen förfogar över ännu ena dag. Jag har ingen anledning dröja ytterligare vid dessa och liknande fantasifoster.

En mycket intressant tid följde, men jag skulle inte vilja ha den tillbaka. Det kom mycket folk på mötena, men aktiviteterna var till stor del bara yttresken. Man kan aldrig bedöma en verksamhet utifrån dess yttre mötesstrukturer. Maranata blev en publikattraktion. Jag har svårt att inse värdet av detta. Om vi på söndagarna samlade stora skaror, visade det sig att när vi hade bibelstudier och bönemöten kom

grupp som besökte alla sammanhang där de förväntade sig att det skulle hända något. Det kunde vara profant eller religiöst; något som gärna uppmärksammades och engagerade. Typiska manifestationer: Förlängda ben, människor som ramlade och andra konstigheter, tex andeutdrivning blev nästan något absolut nödvändigt. Vi drabbades förvisso av en hel del spektakulära ting. Sedan uppenbarades detta på andra ställen där man okritiskt tog emot dessa mer eller mindre förunderliga fenomen som då var aktuella en kort period.

En hel mängd människor som var med i dessa möten flöt omkring i Stockholms religiösa liv. De var med överallt, och vad de minst av allt önskade, var att ta ansvar i en församlingsgemenskap. Det fanns trots allt en

TA - mitt öde!

kärntrupp i vår gemenskap, och det var viktigt att den fick andlig näring. Jag såg det som en naturlig och många gånger krisbetonad konsekvens, att en avsöndringsprocess började bland predikanterna, när det så småningom visade sig att var och en hade sina mer eller mindre spektakulära planer att gestalta och forma organ av amerikanskt snitt för massevangelisation.

Pionjärmissionen och Tältmissionen växte fram. Utvecklingen har visat vilken evangelisk substans dessa fenomen representerar. Jag vet att många av de människor som var med i våra möten på sextiotalet, numera fladdrar i Livets Ord. Egentligen får vi vara glada att det finns någonstans för dem att vara – att alla smakriktningar blir tillgodosedda och att friheten är så stor att den som vill exploatera en väckelse eller skapa en pionjärmission kan göra det. Så småningom visar det sig trots allt vilken frukt det hela ger.

Vägen till Johannelund

Efter några år fick vi lämna Viktoriasalen, då hela området skulle exproprieras. Stockholms stads styresmän hade gripits av en vansinnesidé att man skulle förändra innerstan och ta bort de gamla kulturhusen. Alla gamla fastigheter som låg i stadskärnan skulle bort. Istället skulle man bygga moderna hus. Planerna genomfördes, och vi blev uppsagda. Det innebar i realiteten att vi fick en bankbok för att skaffa oss en ny lokal.

Tidningen Dagen hade i samband med detta en artikel om arrika Viktoriasalens öde såsom nykterhetsrörelsens högborg med dess mångskiftande aktiviteter inom kultur, politik och folkfostran. Men inte ett ord nämndes om att de sista fem åren av dess historia många blev frälsta och omkring tre hundra döptes till Kristus. Man skulle förstås inte vänta sig något annat...

Så blev vi hemlösa en period. Vi höll ibland till i Strindbergssalen, någon period i Swedenborgskyrkan och vi hyrde även några andra lokaler för vår verksamhet, som naturligtvis blev alldeles för spontan utan fast hemvist.

Denna ambulerande verksamhet blev till enorm skada för hela vårt arbete. Vi hade ju byggt upp något vi trodde på, och kände oss hotade av problem som växte oss över huvudet.

Efter att under lång tid ha försökt hitta lokal, blev vi erbjudna EFS:s f d Missionsskola som de evakuerat och sålt till Stockholms stad. Byggnaden stod tom och övergiven ute i Bromma. Den var delvis ganska förfallen, men jag såg inte förfallet. Jag struntade fullständigt i väggar och tak, bara vi hittade ett fäste där vi kunde vara tillsammans och ha bibelstudier. Tyvärr hade inte äldstebroderarna i församlingen samma ambitioner.

Dessa äldstebroder var perfekta människor. De representerade godhet, saktmod, hög moral – allt detta som är så värdefullt. Men de var inte revolutionära, utan upplevde församlingen som, om inte ett vilohem, dock ett söndagshem dit man kunde dra sig tillbaka. De älskade biblisk förkunnelse och ett enkelt församlingsliv, men detta fick inte sträcka sig så långt att det grep in i vardagens större eller mindre frågor.

Jag aktualiserade vid ett tillfälle frågor som hade med våra sociala funktioner i samhället att göra. Det gällde vårt ansvar att inte fraternisera oss med det jag upplevde som fientliga organisationer, exempelvis fackföreningen, som genom sina materialistiska och renodlat ateistiska värderingar i längden skulle kväva det andliga livet, om vi inte vågade markera distans till den.

Dessa bröder hade ordnad ekonomi med god anställning och fackföreningsanslutning. De utgjorde en ansedd hop av duktiga yrkesmän och tyckte naturligtvis att jag nästan spred villfarande läror. De menade att jag var mera socialist och kommunist än kristen förkunnare.

Men jag ifrågasatte vårt samhällsengagemang och alla de sk medborgerliga skyldigheterna eller rättigheterna. Frågan var ju egentligen om medlemsboken betydde mera för dessa väletablerade hantverkare och yrkesmän än det att vara en lem i Kristi kropp.

Många ting betraktar vi okritiskt som förmåner, fastän de i många fall är direkt farliga för vår personliga frihet och våra möjligheter att göra det vi som kristna egentligen först bör prioritera.

Isolering och avskildhet

Jag har aldrig någon gång, så långt jag kan minnas, haft någon ambition att fungera i större sammanhang. Jag har känt mig väldigt nöjd när jag kunnat sätta mig ner och undervisa en grupp människor utifrån bibelordet. Det kan vara tio ibland, det kan vara hundra, och ibland också några hundra.

Guds Ord återvänder aldrig fåfängt, det är min fasta förvisning. Budskapet måste överlämnas till individer, som inte är anonyma varelser i en stor, oräknelig hop människor, utan kända lärjungar som kan sitta ner och ta emot Guds Ord för att i sin tur förmedla budskapet efter sina förutsättningar och möjligheter. Det måste finnas en alldeles speciell relation mellan bibelläraren och de han undervisar. Den är personlig, med församlingsgemenskapens typiska närhet och distans.

När vi flyttade till Johannelund, hade jag en dröm om en plats för kontinuerlig bibelundervisning. Helst hela dagarna om det vore möjligt. På detta sätt kunde vi bli en spjutspets för många andra som då inte såg det. Kanske många ännu inte ser det, men så småningom kommer de underfund med att utvecklingens egen gång tvingar fram ursprungliga, kristna gemenskapsformer för att man över huvudet taget ska kunna överleva som art. Det är alltså inte fråga om att bevara verksamhetsformer, utan att bevaras som kristen, för att inte deformeras och bli en modebestämd och programmerad aktivist i kyrkliga system.

Här måste den kristna församlingen öva sig i ett allt djupare gudstjänstliv, som först och främst handlar om bön – gemensam bön. Sedan bibelstudium och förkroppsligande av denna gemenskap, så att man fostras och fostrar i ett ömsesidigt utbyte. På en

fortsättning nästa sida

MARANATA...

fortsättning från föregående sida

och samma gång verkar detta i två riktningar: Vi självständiggöres för att kunna få en fri, sann och bibelenlig gemenskap. Detta är enormt! Att människor inte ser detta, beror på att de är fångade och förblindade av neobelysning – onaturlig, konstlad religiös tillvaro, i allt mer syntetiska mönster och rum.

Min absoluta övertygelse var att vi måste välja isolering och avskildhet, och så förbereda oss att bli förvaltare av Guds nåd. Klarar vi inte av denna ensamhet, kan inte Gud använda oss. Vi läste bibeln, och det märkliga var att Gud ledde oss till att läsa Uppenbarelseboken och Daniels bok. Många av dem som hörde dessa bibelstudier, har allt eftersom åren gått, blivit frapperade av den tydliga orientering som gavs i dessa bibelstudier, med avseende på förändringen i det religiösa klimatet och topografin, samt det politiska livet, ekonomin osv.

Ordet förkroppsligat

Många har sagt till mig: De där bibelstudierna skulle vi ha tillbaka! Men det är människans sätt att se på tingen. Ty det som varit kommer aldrig tillbaka. Och det är inte heller meningen att det ska komma tillbaka på detta sätt. Det jag förmedlade till dessa människor då, skulle de i sin tur förmedla vidare till andra. Så skulle det fortplantas, växa och förmeras.

Vi fick en biblisk syn på staten, en biblisk syn på kyrkan som organisation och historiskt fenomen. Och så fick vi även en biblisk syn på ekonomin – inte minst församlingsekonomin. Vi sökte orientering i dessa frågor som skaror av kristna idag inte har den minsta kunskap om.

Att vi fick Johannelund var en Guds ledning. Vi måste hitta en social möjlighet att överleva även vintertid. Man måste laga mat då och då, och helst ordna tillvaron så rationellt och värdigt som mänskligt och kristet liv över huvud taget kan bli. Denna delaktighet i livsprocessen är enormt värdefull, för då lär man sig så mycket.

Ordet blir levande när det förkroppsligas; blir kött. Man ser Ordet ta gestalt; något utvecklas som förhär-

ligar Jesus Kristus. Men det är ju självklart att allt har sin tid.

Johannelundstiden förlängdes till ett arbete på Gamla Bro, mitt inne i City. Det var en otroligt underbar tid. När jag började predika om staten och kyrkan, kom generalangreppet mot oss. Det var på bred front. Inte ett enda område stod oantastat. Vårt sociala liv angreps på alla punkter. Det gällde främst våra barns fostran i skola och hem.

Så småningom kom skatteproblematiken, och man beskyllde oss för allt möjligt. Människor fattar inte att man kan ha synpunkter på skattesystemet utan att vara skattesmitare. Om vi bekämpar skatten, då går vi naturligtvis ut och deklarerar att vi inte vill vara med och betala pengar till detta som

het, eller möjligen en stor okunnighet. Den ledare som är så fruktansvärt okunnig, är en fara för Guds verk. Risken är stor att han går fiendens ärenden, och inte kan skilja på vad som är kejsarens och vad som tillhör Gud. Det är förödande att det finns en sådan principlöshet bland ledare. Det finns en gräns, som absolut inte får överskridas om man ska bevara sin identitet som kristen och vara en levande representant för det rike som inte förgås.

Ett sant församlingsliv

För att kunna förverkliga ett sant församlingsliv, är det omöjligt att nöja sig med mötesverksamhet. I begreppet "mötesverksamhet" associerar man in

"När vi flyttade till Johannelund, hade jag en dröm om en plats för kontinuerlig bibelundervisning. Helst hela dagarna om det vore möjligt. På detta sätt kunde vi bli en spjutspets för många andra som då inte såg det."

vi på andra områden markerar distans till.

Det kan exempelvis inte vara någon mening med att betala skatt till försvaret om man samtidigt är totalvägrare. Eller betala skatt till skolsystemet om man inte vill sända barnen till statens skolor. Det har jag upprepade gånger öppet deklarerat, utan att vi förden skull gjort oss skyldiga till skattestrejk.

Våra förslag till lösningar har varit hemundervisning och totalvägran. Det har medfört att vi sagt nej tack till förmaner som vi annars hade utnyttjat.

Vi har försökt markera distans till hela det subventionerade kyrkolivet. Att staten skulle ha sitt finger med i församlingens ekonomi, är ju något förfärligt. Och sedan försöker man låtsas att det inte skulle ha betydelse för den andliga verksamheten!

Detta avslöjar en avancerad fräck-

en hel arsenal av fenomen och medier. Vad ska till för att ha mötesverksamhet i denna tid, där man exempelvis har "luciavaka", medan man säger sig vara väckelsekristen. Vad är "väckelsekristet luciafirande"? När pingstförsamlingarna går ut och annonserar luciavaka, är det faktiskt en fruktansvärd fräckhet och ett hån mot deras eget ursprung och pionjärerna. Opportunismen som tar sig uttryck i en vidrig flirt med stormakterna, de stora i samhället och alla påvliga utspel blir allt vanligare i kyrkorna.

Mötesverksamheten är en väldigt viktig fråga för församlingen. Vilken utrustning behövs för att ha möten; instrument, tekniska hjälpmedel och vilken plats ska tekniken, artistiet och professionalismerna ha? Om vi vill vara ärliga, måste vi bekänna att vi tagit miste på vad som skapar gemenskap

och möjliggör ett sant gudstjänstliv. Gud vill ha tillbedjan i ande och sanning, men Jesus har sagt att "varest två eller tre är församlade i mitt namn är jag mitt ibland eder". Han säger inte ett ord om symboler, vigda rum och övriga sakrala hjälpmedel för att han ska kunna närvara.

Det gäller att samlas i Jesu namn, och att vi låter Jesus vara i centrum och bli själva attraktionskraften som drar samman. Om vi samlas omkring honom och i hans namn, kommer vi att få ett mycket rikt och underbart gudstjänstliv, fastän det säkert kommer att uppfattas som mycket torftigt av människor som kräver andra attribut för att uppleva stämning och religiösa känslor.

Med detta vill jag inte ha sagt att moderna hjälpmedel i församlingsarbetet är förkastliga. Det är uppenbart att då levande människor som brinner för Herren Jesus tar hjälpmedel i sin tjänst, blir de till välsignelse. Om jag använder bilen för att tjäna Gud, innebär det inte att den ska ut i rallykörning. Bilen får underordna sig behovet, och jag kan då inte engagera mig i konkurrens för att vinna ära eller bli berömd.

Det finns en frestelse för församlingen att ställa upp i "religiösa rallyn", och konkurrera med de profana krafterna för att demonstrera att vi kan det här lika bra som ni! Vi är publika, vi är folkliga! Så satsar man på detta och bedrar sig. Det blir ett rally som kräver väldigt engagemang av några specialister som har tränat oerhört för sina uppvisningar. Jag har en känsla av att vi, bildligt talat, har en skara rallyföra-re på det religiösa området som tävlar om uppmärksamhet, blir berömda på sina talanger och även berikar sig på dem. Detta får allt större plats i den kristna församlingen. Mötena blir rallybetonade, och det vänder jag mig emot. Det finns dock ett rätt bruk av hjälpmedel – i tukt.

Bortsett från alla hjälpmedel, så finns det dock intet som kan ersätta det brinnande hjärtat. Saknas detta brinnande hjärta, så spelar det ingen roll vilka resurser man förfogar över. Det kommer i alla fall aldrig att leda fram till någon andlig väckelse. Det är andefyllda kristna lärjungar, som har uppfyllts, fostrats och utrustats vid Andens universitet, som är bärare av gudomlig kraft för att proklamera och demonstrera evangelium om Guds rike till tidsålderns illa medfarna människor runt omkring på vår jord.

Läs MIDNATTSROPET
Nästa nr ute vecka 35

KORTNYTT

Tankekontroll och manipulation

Tidskriften "Inside" (tidigare "Kristen Idag", tidigare "Exodus", tidigare "Logos") är, enligt egen uppgift, "en evangelisk och karismatisk tidskrift".

–Vår vision och längtan är att Inside skall vara ett profetiskt redskap i Guds hand för väckelse, förnyelse, evangelisation och kristen enhet. –

...riktar sig till alla kristna, oberoende av, och utan att vara ägd av, något enskilt samfund eller enskild kyrka"

I det nummer som kom ut våren 1996, får vi veta att Kjell Sjöberg utropat 1996 som "Försoningens år".

–Församlingsledare omvänder sig från slaveriets synd, påven Johannes Paulus II ber om förlåtelse för katolikernas behandling av protestanterna, japanska kristna omvänder sig från övergreppen under 2:a världskriget.

–Herren ger sitt folk makt att förändra det förflutna, står det, litet förbryllande.

Douglas Harris presenteras som ledare för den internationella kristna organisationen Reachout Trust, som arbetar för att upprätthålla bibliska värderingar och bygga broar till människor som sitter fast i sekter, New Age och ockulta grupper. I nämnda nummer av Inside har han en artikel "Sekterism & falsk andlighet".

Douglas Harris

Från den saxar vi följande, som står under rubriken "Avslöja":

–Personlighets-sekter. Grupper med en stark ledare som dominerar och ofta håller fast människor genom tankekontroll och manipulation. Ett svenskt exempel på detta är Imsens Maranata.

Och vi måste få uttrycka en fundering: Är Douglas Harris så väl bekant med Arne Imsen och Maranata så han har anledning uttala en sådan dom? Eller manipuleras läsekretsen? Tidningens huvudtema är annars försoning och förlåtelse...

Red.

Inlägg i debatten om donation av inre organ...

Drogförebyggande arbete

Filadelfiakyrkan i Stockholm hade konsert nyligen med nunnorna från musicalen Sound of Music, som gått en lång tid på Göta Lejon i Stockholm.

JESUS-skylden var upphissad till taket för att bereda plats för spotlights, rökeffekt och övrigt nödvändigt scenarrangemang. Nunnorna sjöng naturligtvis sånger till jungfru Marias ära, och förklarade:

–Var skulle det passa att sjunga för oss nunnor, om inte just i kyrkan...

Pingstkyrkan!!!

Sedan tog de av sig nunnekläderna, och fortsatte sjunga blandad underhållning.

–Om ni gillar det här, kan ni ju komma till Göta Lejon, sa en frimodig nunna.

–Hur många har sett Sound of Music? Och stora flertalet besökare i pingstkyrkan räckte upp handen. Med Carola i huvudrollen kan även pingstvännen gå på teater.

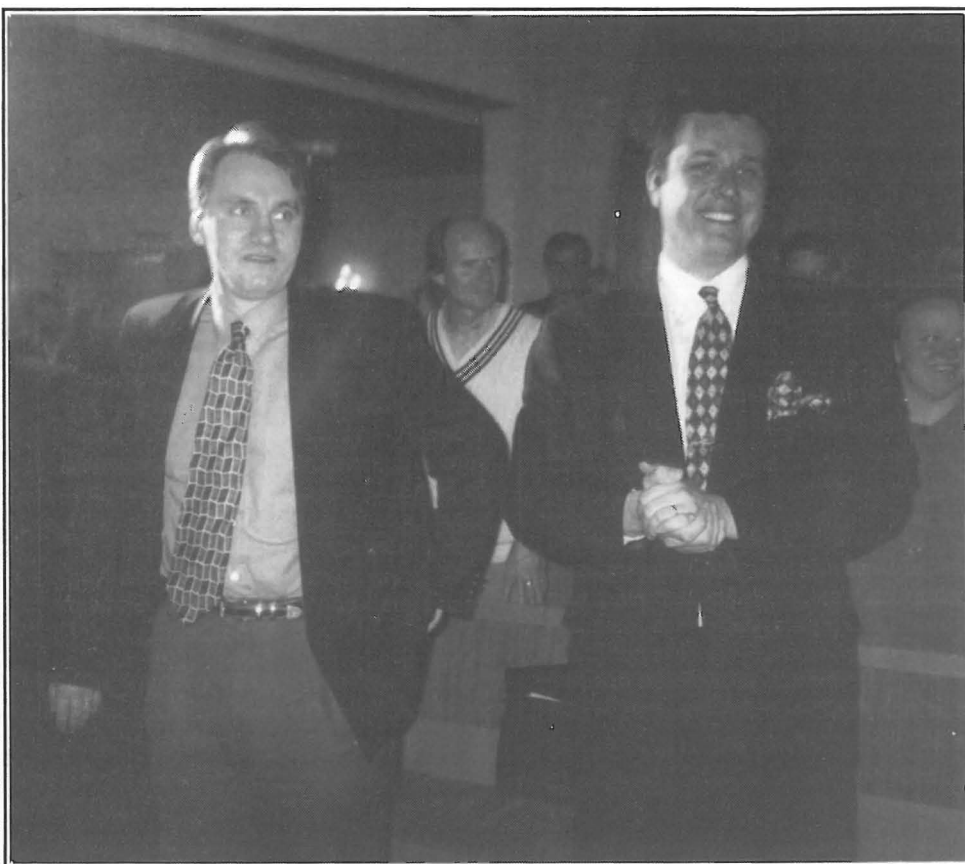
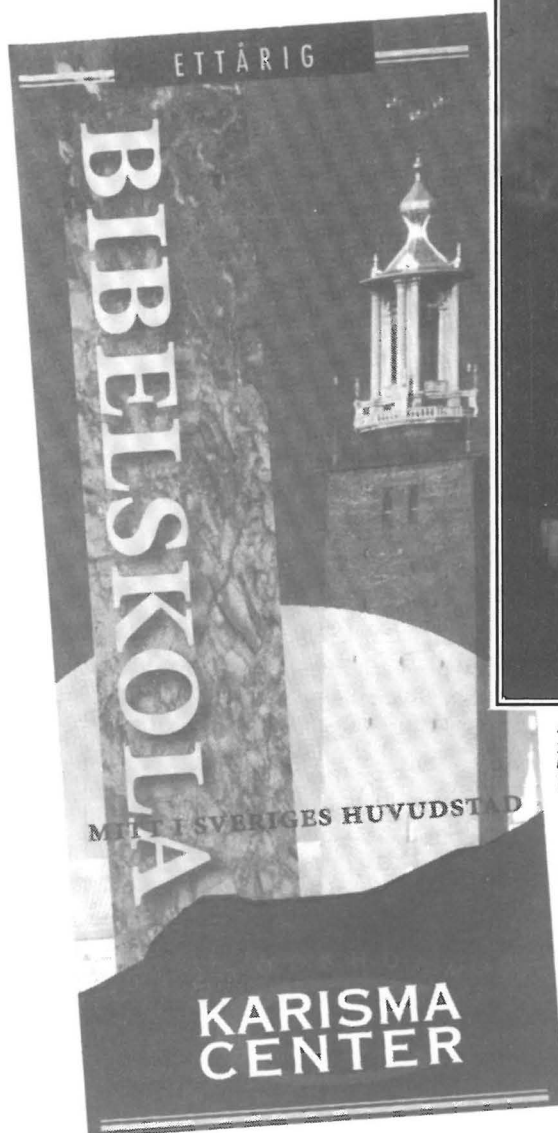
Behållningen av biljettintäkterna i Filadelfia denna kväll skulle användas till "drogförebyggande arbete för ungdomar i Stockholm".

Men är det inte just i show-buisness som många börjar med drogmissbruk?

Hade det inte varit mera drogförebyggande med väckelsemöte?

"Nunnor" i Filadelfiakyrkan

Till hösten startar de båda pingstpastorerna Thomas Ardenfors (th) och Sven Almkvist bibelskola i Stockholm. Men var kommer budskapet och undervisningsmaterialet ifrån? Uppsala, Toronto eller...?

Vad står KARISMA CENTER för?

Av Lars Bygdås

Lägligt till pingströrelsens predikantvecka i december 1995, släpptes nyheten om etableringen av Stockholm Karisma Center. Ett brett initiativ av Sven Almkvist, f.d. ledarskribent på Dagen, och tidigare Uppsala-pastorn Thomas Ardenfors.

Säkerligen stormade det under ytan och talades i skymundan om splittring och svek. Men det blev en försiktig och avvaktande debatt i Filadelfiakyrkan. Några talade om "församlingens ödesfråga inför framtiden". Andra välkomnade den nya satsningen med tanke på möjligheter till evangelisation. Även de båda innovatörerna Almkvist och Ardenfors fick tillfälle att ytterligare tala för sin vision.

Idag är Karisma Center i full gång med sin marknadsföring. Kända namn lanseras som talare i höstens

bibelskola: Jocke Sjöberg från Alingsås och Carolas Runar Sørgaard, m.fl., m.fl.

Vilka är de då, Ardenfors och Almkvist? Vad representerar de?

Och framför allt - vilka är källorna i deras förkunnselse?

En sak finns det belägg för. Thomas Ardenfors, som alltså är son till Jack-Tommy Ardenfors, har haft ett intimt samarbete med Rodney Howard-Browne. Mannen som förknippas med den s.k. "skrattväckelsen" i USA. I en annonsbilaga för Dagenhuset i Dagen för ett par år sedan, presenteras Rodney och Thomas på en helsida. Thomas beskriver sin vän och hans tjänst, som tydligen består i att be för människor tills de faller och blir liggande under okontrollerat skratt.

Jag har i min ägo en videofilm från

ett av denne Howard-Brownes massmöten, som slår alla rekord i religiös galenskap. Människor stöts till golvet under skrik och spasmer, medan andra förlorar talförmågan under Brownes handpåläggning. I denna kampanj medverkade också en annan av de nya "profeterna", Kennet Copeland. I USA och i synnerhet i England pågår nu en seriös informationskampanj för att vägleda människor i riskzonen. Ansvarskännande pastorer och församlingsledare tar definitivt avstånd från detta spektakel.

Från USA rapporteras det också att de stora seriösa pingstförsamlingarna inte påverkas nämnvärt av de otaliga utbudet och utbrytningarna. Framför allt finns det en hög beredskap genom gedigen bibelundervisning.

För ett par veckor sedan var det så

dags för Ardenfors och Almkvist att presentera sin rörelse i Göteborg. Under två kvällar samlades mycket folk till Vallhammrakyrkan i Partille. Och vad erbjöds?

Enligt mitt förmenande ingenting annat än ett tvättäkta Livets Ord-program. Inledningen med det typiska och mycket "osvenska" lovsångsköret. Givetvis på engelska. Den "positiva beaktelsen" av vår suveränitet över de onda andarna. Bönen, eller snarare den väsensfrämmande dialogen med den helige Ande. Allt i ett drivet tempo där mötesledaren vandrar runt med micken nedanför talarstolen. Just så som vi sett de amerikanska stilbildarna decennium efter decennium i helbräddagörelseshower runt om i vår värld.

Nu är det ju så, att Nya Testamentet på intet sätt är främmande för andlig krigföring. Apostlagärningarna igenom kan vi följa kampen där evangelium konfronteras med den hedniska världen eller den förstelnade judaismen. Men där sker allt i sin rätta ordning.

I Apg 14:1 f. ser vi hur apostlarna först gick in i den mycket obekväma "ordstriden". De förkunnade hela Guds rådslut och "Herren gav vittnesbörd åt sitt nådesord i det han lät tecken och under ske genom dem." (v. 3) Det är Herren, tack och lov, som utför kraftgärningarna just för att bekräfta sin tjänares trohet emot Ordet.

I den spekulativa verksamheten däremot söker man genomföra allt i omvänd ordning. Man börjar med kraftgärningarna. Märkligt nog ser det också ut att fungera till en tid. Men utslagsgivande för den som vill komma rätt i ändens tid är alltid Ordet och åter Ordet.

Eller, som pastor Gunnar Olovsson uttryckte sig i predikantveckan när Karisma Center debatterades:

- Det kanske är dags att byta ut en massa lovsångskörer mot det som varit signum för våra bibelstudieveckor, nämligen: Åter till Bibeln! (Dagen 7/12-95)

Nu satsar Karisma Center för fullt. Man måste säga att det är en märklig roll de två pingstförkunnarna Almkvist och Ardenfors iklätt sig. Just genom sina mycket tvivelaktiga kontakter i USA.

Till hösten räknar man med att minst 200 ungdomar kommer till bibelskolan. Unga människor med en ärlig vilja att tjäna Herren.

Men vad står denna skola för? Vilka är källorna och varifrån kommer undervisningsmaterialet?

Det är frågor, som det känns mycket angeläget att redovisa i kommande nummer av Midnattsropet.

Brev från en vän

Här får du ett erbjudande om frälsning och räddning från allt ont. Detta erbjudande har tusentals människor fått, men tackat nej till. En motivering är "Det är mitt problem om jag tar emot Jesus eller inte". Men det är en stor lögn! Det är inte ditt problem, det är hela mänsklighetens problem du tar ställning till, när du väljer för eller emot Jesus.

Du som säger nej till Jesus ska veta, att du är medskyldig till allt elände och lidande på jorden! *Val!*, säger du, jag har inget ont gjort. Det är den stora livslögnen. Den som inte tagit emot Jesus i sitt hjärta, blivit född på nytt och renad i blodet, är tjänare åt den herre som ställer till med allt ont på denna jord. Vare sig du vill det eller inte så är det bara så.

Människor frågar: "Om det finns en Gud, varför finns det då så mycket krig och svält?" Men det är ju inte Gud som plågar människor, utan det är djävulen. Om du inte är född på nytt är du djävulens tjänare – medskyldig till allt det onda i världen. Men det finns en väg ur allt detta.

Det är inte bara ditt problem vilken ställning du tar till Jesus. Vi är alla nyckelpersoner på något sätt – den ställning du har påverkar omgivningen. Om du tar emot Jesus får du ett nytt liv, ett nytt hjärta – ja, allt omkring dig blir förvandlat. Jesus säger: "Himmelriket är invärtes i eder". Alltså: Om du inte har himmelriket inom dig, så har du dess motsats. Om du inte tjänar Jesus har du en annan herre.

"Det är mitt problem hur jag lever", säger en del. Men det är en stor lögn. Om du prisar Jesus och lever för Gud, så blir din omgivning påverkad i positiv riktning. Men om du svär och förbannar, använder droger och nikotin och fyller ditt sinne med smutslitteratur, så påverkas din omgivning i negativ riktning. För det som du är fylld av märks på ditt tal och på din utstrålning.

Den far och mor som är fylld av Guds Ande kan ge sina barn allt gott som kommer ur Guds härlighet. Men de föräldrar som är fyllda av världen, kan endast fylla sina barn av världens ande och den anden är enbart ond. Antingen har du ett himmelrike eller ett helvete inom dig.

Nu är frågan: Vill du ta emot Guds ord, som visar dig vägen till Jesus – han som är porten till livet? Eller...?

Barbro Schröder

–Vi måste på rätt sätt möta behoven:

"Lösen ok

–Situationen är kaotisk och innebär en utmaning att nå fram till många människor i svår nöd, berättar Doris i telefonhälsning genom vår broder Ber-no Widén.

Med dessa rader vill jag framföra en hälsning från våra dominikanska vänner och arbetet i Santo Domingo, Dominikanska Republiken, det land som Gud på ett speciellt sätt lagt varmt om församlingens hjärta. Vi får ständigt ta emot rapporter och hälsningar om hur kampen för evangelium går vidare även i detta katolska land.

Syskonen har ingen kyrka eller någon annan vigd byggnad som drar uppmärksamheten till sig, utan de samlas i hemmen till bön och bibelstudier. Ofta då sången ljuder från någon av samlingarna samlas nyfikna grannar runt hörnet eller på gatan utanför, där de mer eller mindre diskret lyssnar till budskapet.

Många kallar sig kristna och har lärt sig att förlita sig helt på den lära, med vilken de katolska prästerna invagat folket i en falsk säkerhet. Ett besök i massan då och då, bikten, ja att i stort

sett från barnbegjutelsen och ända till den sista smörjelsen förlita sig på kyrkans tradition med helgonbilder och relikier. Det är ett av denna kyrkas mål för sina vilsna anhängare, för att sedan med bästa möjliga odds skicka dem in i skärselden där den slutliga reningen äger rum. Kanske de då når fram...

Bland våra syskon proklamerar, i stället för denna falska lära, ett klart

och rent evangelium i all enkelhet med den inneboende dynamik som det nya livet ger:

–Tro på Herren Jesus, så bliver du frälst!

Vår Frälsare Jesus Kristus, har en gång för alla burit all vår synd upp på Golgata kors och där, med sitt eget blod betalat den skuld som inget avlatsbrev i världen kan utplåna.

Läkarmottagning i Las Palmas. Dr. Doris Diaz, assisterad av Flor de los Santos.

ets band"

Det senaste året har arbetet med sjuk- och hälsovård speciellt prioriterats och då med tyngdpunkten lagd i två områden; Las Palmas, förorten till huvudstaden där församlingen haft sitt center sedan 1986 och i en lokal mitt i city, med gatunamnet 30:de Mars. Arbetsbördorna är stora och uppgifterna som ska utföras är många gånger tyngande då de för oss självklara bekvämligheterna såsom vatten, el, transporter, tillgång till mediciner etc ofta saknas.

Alla veckans dagar ges hälso- och sjukvård på ovan angivna adresser och behoven bland de sökande är stora. Mestadels är det barn från mycket fattiga familjer som får hjälp, då de inte har resurser att söka upp någon av de många privata kliniker som finns.

Det händer ofta att medicinerna inte räcker till, men ingenting får vara till hinder för att de sökande ska få bästa hjälp, så då ber man tillsammans. Mer än en gång har de fått uppleva hur Gud gripit in med hälsa och liv.

Sedan drygt fyra månader tillbaka finns det inga allmänpraktiserande läkare i tjänst vid de statliga sjukhusen. De befinner sig i strejk, vilket har förvärrat situationen ännu mer för de sämst ställda. Strejken denna gång beror på att inga löner under det senaste halvåret har betalats ut.

Doris Diaz, vår missionsläkare, som under normala förhållanden tjänstgör vid ett av de allmänna sjukhusen, har i dagarna flyttat in i de lokaler för läkarmottagning, som Comunidad Maranata disponerar i centrala Santo Domingo.

Doris är även detta år inbjuden till sommarkonferensen i Stockholm den 20 - 28 juli då missionen ytterligare kommer att aktualiseras.

–Visst kan vi hjälpa till med mat och medicin, men viktigast är att vi har brinnande hjärtan för att på rätt sätt möta behoven!

I skrivande stund är även kampanjerna inför landets presidentval den 16 maj i full gång. Det innebär att läkarstrejken kommit i skymundan och allt eftersom tiden går drabbas flera av svifterna, då de är helt i avsaknad av nödvändig hälsovård och akut hjälp.

Situationen är kaotisk och innebär en utmaning att nå fram till många människor i svår nöd. Vi kan hjälpa till med både mat, mediciner och vitaminer, men mest behjärtansvärt är att det finns brinnande hjärtan och människor vid trossen som beder, så vi på rätt sätt kan möta behoven.

Tidigare har vi rapporterat om de enorma behoven i landets fängelser, där fångar på ett orättfärdigt sätt är inspärrade, helt utan provning i rätten. Det kanske mest uppmärksammade fallet minns vi, då pastor Arne Imsen initierade denna gren av arbetet genom att tvinga igenom en rättegång för tre dominikaner, som suttit inspärrade utan dom och rannsakan i över 11 år.

Efter massiva insatser och fler än 100 uppskov blev de till slut, efter 15 år, dömda. Bevisbördan visade klart deras oskuld. Arne Imsen "belönades" för sina insatser med ett inreseförbud 1989, vilket ännu denna dag är gällande.

Comunidad Maranata planerar nu, att utifrån de resurser som finns, upprätta stationer på utvalda platser och där erbjuda hjälp. I dagarna gjorde fångarna i ett av landets större fängelser uppror, vilket slutade med en våldsam brand. Minst tretton interner dog och ett 40-tal fick allvarliga brännskador.

Doris låter trött då hon nämner om de oändliga uppgifter hon tagit som en del av sitt kall. Trött, men inte uppgiven. Resurserna är många gånger knappa men insatserna görs i Jesu namn.

Var med och offra till arbetet för att på det sättet underlätta något i kampen. Det som är lite för oss blir till stor välsignelse hos dem.

Den här hälsningen är, samtidigt som den uttalar ett tack för alla de insatser som gjorts och för de offer vi får ta emot att förmedla, ett rop om hjälp för det fortsatta arbetet.

Guds vilja är att varje människa ska komma till insikt om sanningen för att kunna bli frälst och därigenom få ett rätt människovärde. Jesus visade oss på vad den utgivande kärleken betyder då den får första rummet i våra liv. Såsom Han har gått före får vi följa i Hans fotspår. Gån fördenskull ut i hela världen och gören alla folk till lärjungar...

Till sist några namn att komma ihåg, då du går inför Herrens ansikte: Doris, Flor, Suheidi, Creimi och deras mamma Fransisca, Clotilde, Nirssi och Fela. Dessa och några till hör till gruppen i Santo Domingo som troget kämpar vidare i tjänst för Gud och sin omgivning. Ta en stund varje dag och bär din del av både bördan och välsignelsen.

Jes 58: 6 - 8

*Otaliga är de människor
som på olika sätt söker
sanningen. I sitt intensiva
sökande vilseförs många
och kommer på avstånd
från sanningens källa.
Det är ju Jesus Kristus
som är vägen, SANNING-
EN och livet.*

Text: Ulla Näsholm

Vad
D
gör
JES

Gud vill att alla människor skall bli frälsta, står det i bibeln. Skriften fortsätter:

–och komma till kunskap om sanningen".

Otaliga är de människor som på olika sätt söker sanningen. I sitt intensiva sökande vilseförs många och kommer på avstånd från sanningens källa. Det är ju Jesus som är vägen, SANNING-EN och livet.

–Vad ska du göra med Jesus? Frågan ställdes av Pilatus. Det var han som hade makt och uppdrag att verkställa domar och skipa rättvisa i Israel. Det var romarna som styrde landet vid den tidpunkten. De äldste och fariséerna ville att Jesus skulle korsfästas. Pilatus tvekade eftersom han förstod att Jesus var oskyldig. Så ställde han frågan: Vad skall jag göra med Jesus? Och svaret kom från Jesu fiender, de skriftlärde och fariséerna i Israel som uppmanade folket att ropa: Korsfäst honom!

Vad ska du göra? Visst kan man tro och erkänna Jesus som en historisk gestalt, det är svårt att komma förbi att han verkligen levte och att han var en god lärare. Ett föredöme.

Men det handlar inte om det. Ett föredöme kan inte frälsa oss människor. Vi behöver en frälsare, en försonare, någon som kan medla mellan Gud och människan, och upprätta den kontakt som en gång fanns. Genom syndafallet bröts den. Ett löfte gavs.

Redan i 1 Mos 3:15 läser vi:

–Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i hälen.

Gud sände sin Son till jorden för att friköpa människorna från syndens och dödens lag. Jesus lämnade himlens härlighet och lät sig födas hit ner. Han vandrade bland människorna och verkade bland dem. –Gjorde väl och hjälpte alla, är ett omdöme om honom. Han predikade Guds rike, tog ut lärjungar som senare skulle föra budskapet vidare.

Gudasonen dömdes till döden.

–Han kom till sitt eget och hans egna tog inte emot honom, läser vi. Judarna, anförda av sina äldste och rådsherrar, ropade:

–Låt korsfästa honom. Det var svaret Pilatus fick när han frågade vad han skulle göra med Jesus. Den romerska övermakten som hälsade i Israel dömd och verkställde domen på Jesus. Han blev dömd att korsfästas.

Han led och dog för dig och mig. Han tog synden på sig, våra sjukdomar bar han. I bibeln står det att –det som är fött av Gud, det kan inte synda. Jesus var född av Gud – på övernaturlig väg. Genom jungfrun föddes Jesus in i människosläktet. Han kunde inte synda. Döden kunde därför inte behålla honom, utan han uppstod igen. Han lever! Det borgar

för att människorna kan bli frälsta. Vägen till Gud är öppen, det är bara att tro att Jesus är Guds Son som har kommit för att försona oss med Gud. Att Jesus Kristus göt sitt blod för att rena oss.

I Gamla förbundet var det ett felfritt lamm som skulle bäras fram av översteprästen för att försona folkets synder, en gång om året. I nya förbundet är det Jesus som är vår överstepräst och han är också Guds felfria offerlamm som gavs till lösen för oss människor.

–Eftersom vi nu hava en stor överstepräst, som har farit upp genom himlarna, nämligen Jesus, Guds Son, så låtom oss hålla fast vid beaktelsen,

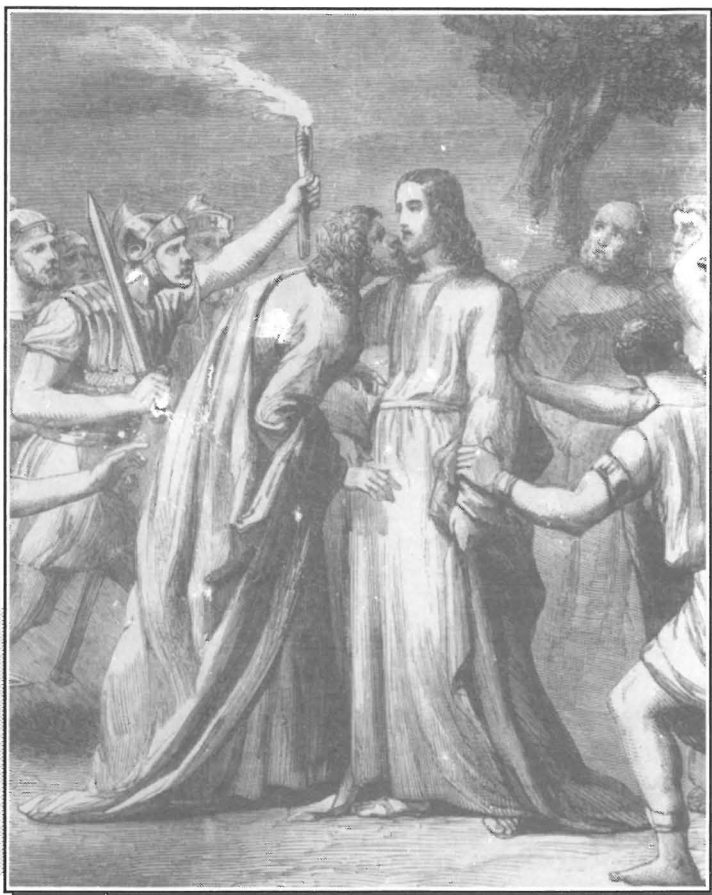
–Ty vi hava icke en sådan överstepräst som ej kan hava medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd.

–Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid. (Hebr 4:14–16)

Den som tror och blir döpt

Bibeln säger emellertid: Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst. I Apg. står det om hovmannen som Filippus vann för evangeliet. Hovmannen blev så övertygad om nödvändigheten av dopet, efter att ha fått skriften utlagd av Filippus, att han sa: –här finnes vatten, vad hindrar att jag döpes.

ska U med US?

Jesus förrådes av Judas. (Ur "Nya Testamentet med illustrationer")

Saulus dröjde tre dagar efter sin dramatiska omvändelse innan han lät döpa sig.

–Varför dröjer du, stå upp och lät döpa dig, var maningen han fick. Döpet är knutet till frälsningen – eller en del av den. Den som tror och bliver döpt. Tron kommer först, sedan döpet. Då skall man bli frälst.

Rom. 6 talar om döpet som en begravning.

–Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död?

–Och vi hava så, genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv. (Rom 6:3 – 4)

Döpet är en oerhört viktig del av frälsningen. Det handlar om att begrava den gamla människan. Allt hon har av samlade erfarenheter, intryck, ja, allt får gå i vattenmassorna. Då får hon uppstå till ett nytt väsende – i LIV.

Petrus säger:

–Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande. (Apg 2:38)

På andra sidan dopgraven står den helige Ande och väntar för att uppfylla med kraft. Hjälparen som Gud sänt oss var och en, vill uppfylla, ge kraft att tjäna och vittna. ALLA har fått del

av löftet och det är lika enkelt som att ta emot frälsning. Öppna hjärtat, tacka i tro för det löfte som Gud gett – och det är ditt. Det är inte alls så att andedöpet kommer efter en provotid när vi verkligen visat att vi kan och förmår leva för Gud. Tvärtom, det ger kraft att leva i vardagen, att vara vittnen och också att förstå Skriften på ett bättre sätt. Så kommer Anden vår svaghet till hjälp, ty det vi egentligen bör bedja om vet vi inte, men Anden manar gott för oss med utesägliga sukar, står det. Anden hjälper oss i bönelivet, påminner och lär oss vad som är angeläget.

Människor tänker ibland att uppfyllelsen av Anden, är något som bara är till för en del av Guds barn. I bibeln står det att alla blev uppfyllda. Om det sker genom ett dån som för de första lärjungarna eller om det kommer stilla och milt kan väl vara av mindre betydelse. Det viktiga är att få del av denna gåva. Den gör oss först och främst till vittnen och förmedlare av Guds frälsande nåd.

I Apg läser vi om hur de som kommit till tro kom till församlingen. Församlingen är sanningens stödjepelare och grundfäste, står det i 1 Tim.

Det finns tjänster och ämbeten för att leda, förmana, uppmuntra och ge tillväxt, så att tron växer till och de första grundarna överges och människor kommer till en full förståndssvishets hela rikedom.

–Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare.

–Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp. (Ef 4:11–12)

Den nyfrälste är som ett barn. Nyfött och hjälplöst måste det matas, skötas och tas om hand. Så växer det upp, lär sig tala och gå. Kunskapen stiger och åldersmättet växer.

I församlingen tar man hand om varandra, hjälper och stöder genom att peka på Jesus Kristus. Fostran, så nödvändig för alla kommer så var och en till del. Ett andligt hem, fäder, mödrar och syskon i Kristus är viktiga för den nyfrälste och även för den som varit troende en längre tid. Att göra de heliga skickliga, att utföra Kristi tjänarvärv, är målet.

Genom Jesu Kristi blod undfår vi rening från synden, befrielse från skuld och dom. Människan får kontakt med den Gud som skapat henne och kan leva i gemenskap med honom.

Genom ordets undervisning och vägledning får vi i församlingen hjälp och fostran –så att en gudsmänniska kan bli fullt färdig och väl skickad till allt Guds verk.

Tillsammans med de heliga i Guds församling väntar vi att Herren Jesus Kristus skall komma tillbaka på skyn för att hämta dem som hör honom till. **Maranata – du vår Herre kom!**

Baldans

Bibeln talar om ett vin som gör att den som dricker det förlorar omdömesförmågan. Han förvirrar sig i obibliska utopier och spiritualistiska önskedrömmar i pseudo-karismatiska träskmarker bland paddor och andra obehagliga varelser. Detta farliga vin är *skökovinet*.

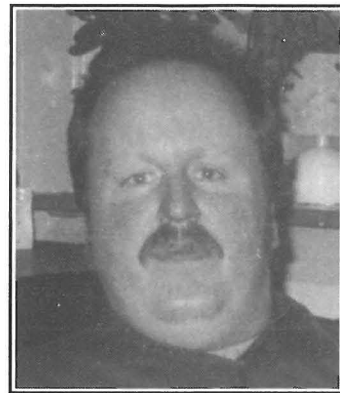
Om vi jämför följande skriftställen: 1 Kon 22:1-23, Jes 29:9-10 och 2 Tess 2:7-12 (vilket du, käre läsare, härmed ombeds göra!) kan vi inte bli annat än skakade. De nyssnämnda skriftställen i paritet med Uppenbarelseboken 16:13-14 målar upp ett fasansfullt scenario för vår inre blick.

I Upp 16:13-14 heter det:

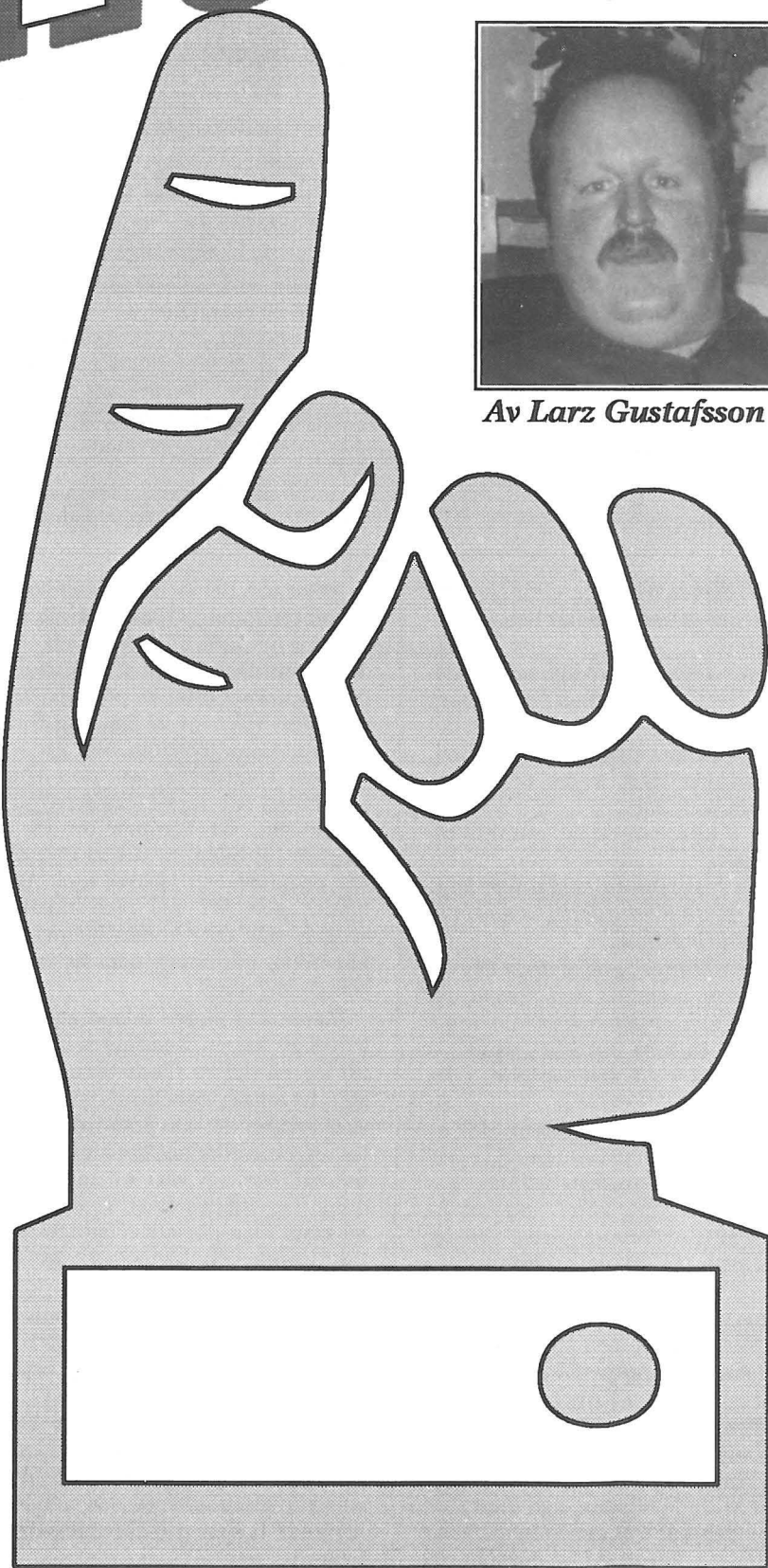
–Och ur drakens gap och ur vilddjurets gap och ur den falske profetens mun såg jag tre orena andar utgå, lika paddor. De äro nämligen onda andar, som göra tecken och som gå ut till konungarna i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den allsmäktiges, stora dag.

I 1 Kon 22 talas om "anden" som genast anmäler sig som frivillig för att "locka Ahab att draga upp mot Ramot i Gilead, för att han må falla där" (v 20). Hur skall anden åstadkomma detta? Jo, genom att "bliva en lögnens ande i alla hans profeters mun" (v 22).

Och i Jes 29 läser vi om hur en "tung sömns ande" blivit utgjuten över Ariel (Jerusalem), hur Herren höljt mörker över profeterna. Jaså, även över PROFETERNA? Ja, så säger Ordet! Det heter i vers 9 att de är druckna, men inte av vin. Inte heller var de påverkade av Guds Ande. Vilken ande

Av Larz Gustafsson

var de då påverkade av? Svaret kan bara bli ett! Bibeln talar om två sorters vin, och det enda vin som gör att vi förlorar omdömesförmågan och förlorar oss i obibliska utopier är SKÖKOVINET.

2 Tess 2, slutligen, talar om att Anti-krist träder fram med LÖGNENS kraftgärningar, tecken och under. Det är de som inte givit kärleken till SANNINGEN rum som blir bedragna, sövda och som sedan går förlorade. De blir invaggade i spirituellistiska önskedrömmar och en falsk trygghet baserad på religiösa Shangri La- och Nirvanalegander, som inte är något annat än slugt uttänkta fabler.

Det viktiga utsädet

Hur kan det bli så här? Svaret är: Genom att man lämnar ORDET. I vissa sammanhang heter det att man ska "flöda med Anden" och att Ordet inte är viktigt. "Bokstaven dödar", mumlar man, och flödar vidare, raglandes ut i de pseudokarismatiska träskmarkerna bland paddor och andra obehagliga varelser.

Visst är det sant att bokstaven dödar och Anden gör levande. Men VAD är det Anden gör levande? Det kan regna hur mycket som helst på åkerjorden, men finns det ingenting sått där så blir det ingen skörd! Vad sättningsmannen sår är... ja, just det: ORDET!

I Domarbokens sjunde kapitel läser vi om en man som förtäljde en dröm. Drömmen handlade om att en kornbröds-kaka kom rullande in i midjanternas läger och slog ned tältet. En annan man uttydde drömmen, och menade, att kornbröds-kakan symboliserade Gideons svärd. Brödet och svärdet är två symboler för - vad då? Just det: GUDS ORD!

När vi läser vidare i detta kapitel, ser vi att Gideon delade sina 300 män i tre hopar och att alla, förutom basuner också fick tomma krukor med facklor i.

Krukorna är vi. Vi måste bli tömda innan vi kan bli fyllda. Elden symboliserar den helige Ande.

Men vi ser det var kornbröds-kakan - Ordets förkunnelse - som kom först.

FÖRST hörde Gideon drömmen uttydas (Rom 10:17) och sedan föll Anden på Ordets grund. Det hade inte blivit några krukor med facklor i (brinnande kristna, kärll till hedersamt bruk) om inte Herrens Ord hade kommit till Gideon genom drömmen i fråga. Tanken går till lärjungarna på Emmausvägen, som sade:

-Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss? (Luk 24:32, min kursivering)

Det var först när Petrus talade Ordet som Anden föll i Kornelii hus.

Berättelsen om jungfru Maria visar

oss, att ORDET först måste komma in i henne. Om den helige Ande kommit över henne utan att Ordet funnits i henne (Luk 2:19) hade det inte blivit något resultat.

Farliga territorier

Samma sak gäller skapelsen. Guds Ande svävade över vattnet, men det var inte förrän Herren talade ORDET som det skapade blev till.

Den etiopiske hovmannen hade Ordet, men inte Anden. När Anden genom Filippus vattnade Ordet producerades ett gudomligt resultat. I 1 Kor 3:5-9 kan vi också läsa om detta.

Men går vi bort från ORDET och bara jagar andliga upplevelser är vi ute på farliga territorier. Satan kan imitera det mesta. Han kan förskapa sig till en ljusets ängel (2 Kor 11:13-15. Obs. att det talas om apostlar!) Plummighet är livsfarligt.

Många resonerar som så: "Nu har vi haft så mycket av Ordet. Nu är det Anden som gäller." Det är nonsens! Jesus sade, att hans Ord är ANDE och LIV. Han varnade också för att det i den sista tiden skall uppstå falska profeter och dito messiasgestalter, som skall försöka att bedra även de utvalda (Matt 24:24). Tecken och under och "härliga" känslor är alltså i sig ingen garanti för att Gud är å färde. Och vi-tas man i ett sammanhang där Andens manifestationer betonas på bekostnad av Guds Ord, får man vara extra försiktig.

I 1 Tess 5:20-21 och 1 Joh 4:1 uppmanas vi att PRÖVA. Inget sammanhang är höjt över all kritik. Bara för att ett visst sammanhang eller en viss förkunnare är "inne" för tillfället, betyder det inte att vi ska ta emot allt vad han säger. Tvärtom, då måste man vara extra vaksam!

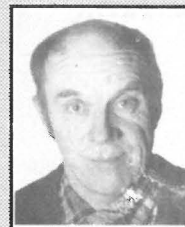
Jag har lagt märke till att det är de föraktade, bortstötta och ringaktade predikanterna som verkligen har något att komma med. De blir aldrig populära i de superkarismatiska, överandliga kretsar där man bara vill gotta sig i upplevelser och manifestationer. Ett radikalt evangeliskt budskap får inte störa den lilla idyll och drömvärld man byggt upp.

Men ve oss, om vi inte predikar ALLT Guds rådslut!

Så här uttryckte den idag föga uppskattade aposteln Paulus sig vid ett tillfälle:

-Är det då människor, som jag nu försöker vinna för mig, eller är det Gud? Står jag verkligen efter att 'vara människor till behag'? Nej, om jag ännu ville vara människor till behag, så vore jag icke en Kristi tjänare. (Gal 1:10)

Om nu den helige Ande får som han vill, så lyfter han fram ORDET. Detta framgår av vad Jesus säger i Joh 16:13-15. Läs det, och tänk till!

-Kom till Golgata!

Av Lennart Karlsson

*"Själur i mörker och otro jag ser,
Synden förstör deras livskraft allt-
mer, Sänd mig till dem som förs-
mätta i nöd, under en leende yta
O, låt mig gå med ett budskap till
dem, innan min sol gått ned"*

Vi lever i en värld som är fruktans-värlld. Alkoholismen och narkomani tränger sig in i allt lägre åldrar. 13-14-åringar hittas redlöst berusade. Mobbingen blir allt vanligare i skolorna. De svaga kommer i kläm.

Min käre kristne vän, det är dags för oss som mött Jesus och hans uppståndelsekraft att gå ut och proklamera Jesu seger på Golgata! Ut på gator och gränder! Kärleken söker icke sitt.

*"Kom till Golgata, du trötta själ
Där har Jesus allt för dig gjort väl"*

Jag skulle vilja uppmana dig: Sök dig till en levande gemenskap, som har gått "utanför lägret" och bär Jesu smålek. Låt döpa dig till Kristus, inte till någon kyrka eller samfund. Inget medlemskort behövs!

-Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet!

*"Midnattsropets budskap ljuder: Ma-
ranata, Herre kom..."*

Gud välsigne dig att ta emot Jesus som din personlige frälsare! Amen.

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA
TEL: 08-627 55 55

ANSVARIG UTGIVARE Arne Imsen
I REDAKTIONEN

Arne Imsen, Stina Fridolfsson,

Ulla Näsholm, Arne Björkman.

UTKOMMER 6 GÅNGER / ÅR.

TRYCK: BMC-tryck, Bromma 1996

Omslagsbild: Hans Wirgård

*Sändes fritt till intresserade som
meddelar red. namn och adress.
Gåvor till tidningen och litteratur-
missionen mottages tacksamt på pg.
495 46 24 -5, Bällsta Media Center.*

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Det sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

hjälp. Så sökte hon upp sin mors gamla syster, som också var from. Trine ville tala med henne om sin själs angelägenheter, men tanten började konversera med henne om teatern. Då gick Trine, ännu olyckligare än hon kom.

Den stora danska skådespelerskan, Anna Larsen, senare gift Björner, var i Oslo och vittnade om sin omvändelse. Trine hade sett hennes konst och hört mycket om hennes privatliv. Och nu hade hon blivit omvänd! Hela staden var i rörelse. Alla ville höra och se henne. Trine följde också med. Så här skildrar hon mötet:

– Jag satt som förlamad. Något sådant hade jag aldrig förr hört och inte ens drömt om. Hon stod där och fröjdade sig. Berättade, log litet, berättade mer.

Trine hade alltid ett friskt och glatt humör, och belastade ogärna vännerna med sina sorger. Men till sin syster skrev hon i förtroende om sina bedrövelser. Då skrev systemen i sitt svar att hon nog skulle sluta vid teatern, som Anna Larsen, och överlämna sig åt Gud. Trine blev rasande, och ville inte höra talas om sådana dumheter.

Då Trine var ledig, åkte hon ofta till sin syster. Det var så underbart att få höra systemen bedja. Och Trine menade sig vara gudfruktig.

– När jag dör, då kommer jag till himlen! Sa hon till systemen. Då svarade systemen allvarligt att det var ju en sak mellan henne och Gud. Trine blev orolig. Hon var ju både döpt och konfirmerad, och trodde på allt som stod i bibeln!

Systemen svarade ännu allvarligare:

– Djävulen tror också – och bävar.

Det står i bibeln.

Trine kände helvetet bränna under fötterna.

En dag fick Trine besked om att en vän till henne dött. Det blev en chock. Hon började bedja på ett nytt sätt. Och började ge Gud löften om att sluta synda, men misslyckades ständigt. På festerna var hon tvungen söka upp någon vrå och där falla på knä under gråt och bön för att orka möta människorna igen.

Vägen till frälsning

Trine fick en förfrågan från Christian Science om hon ville sjunga på deras söndagsgudstjänster. Det gjorde hon under ett års tid, men kom efterhand underfund med att deras lära inte stämde med Bibeln. Men Trine tyckte sig vara beroende av de inkomster hon

fick från sitt åtagande där. Efter en svår inre kamp skrev hon ett brev:

"Då jag har en annan uppfattning av religionen än Christian Science, kan jag inte i höst fortsätta att sjunga på Edra gudstjänster."

Då hon postade detta brev, upplevde hon en underbar himmelsk glädje.

Och systemen sa:

– Nu gör Trine det första offret för Jesus. Nu kommer snart resten.

Hösten 1932 genomled Trine sin djupa kris. I en brevväxling med sin syster utgjöt hon sin nöd, och systemen vägledde. Slutligen kom hon igenom till frälsning, och upplevde pånyttfödelsens under:

–Måndagen den 28:e november mellan klockan tio och halv elva på förmiddagen kom det till mig. Då blev jag inlemmad. Då blev jag ett Guds barn. Han sade till mig: Du skall inte göra något, barn, bara överlämna dig åt mig. Barn, sa han. Och jag bröt samman, och det lossnade, allt det svarta, förfärliga. Det släppte taget. Det var djävulen, som lämnade mig. Nu är jag frälst i Jesu namn.

Efter denna frälsningssupplevelse, blev det allt svårare för den firade skådespelerskan att delta i sällskapslivet. Och det blev så tungt att spela teater. Hon gick till en kampanj som Frank Mangs hade i Oslo och sökte förbön. Frank Mangs bad för denna för honom okända dam, som om han visste allt om henne. Och Trine upplevde en gudomlig kraft.

En natt upplevde hon att Gud manade henne ta kontakt med Ole Hallesby, den kände norske bibelläraren. Hon ringde honom från teatern, avtalade tid och fick komma hem till honom samma dag. Hon berättade om hur hon upplevt frälsning. Till slut sa hon:

– Jag bör väl sluta vid teatern nu?

– Ja, det bör ni, svarade Hallesby.

– Vad skall jag leva av då?

– Det skall Gud ordna med.

”En kristen står fullständigt beroende - inte av sin styrka eller intelligens, utan av den levande kontakten med himmelens Gud”

Så bad de tillsammans, och Trine fick klarhet i hur hon skulle handla:

Nu visste jag vad jag skulle göra. Jag skulle inlämna min avskedsansökan. Jag svävade hem och skrev till Nationalteatrets chef: "Då jag fått den stora nåden att lära känna sanningen och bli omvänd till Gud, måste jag be att få sluta mitt arbete vid teatern, innan den första februari."

På teatern blev det uppståndelse. Allt gjordes för att hjälpa Trine. Flera förklarade för henne att det på teatern just behövdes en som var religiös. Men hon upplevde att Gud sade till henne att fly för sitt livs skull, och stod fast. Sedan kom frälsningssglädjen.

Ett nytt liv

Nu började en ny tid för Trine Bull. Hon tvingades skiljas från många

gamla vänner, och mer än en gång utsattes hon för hån och hot. Somliga kallade henne förrädare. Men hon fick nya vänner, vänner av den himmelska släkten, som hon kunde bedja och sjunga tillsammans med. Hon var förundrad av lycka: Tänk att vara tillsammans utan sprit, utan kurtis, skvaller och gyckel! Trine tyckte att hon kommit till himlen.

Trine var störd över att människor menade att hon som skådespelare nu bara börjat spela en ny roll när hon blev frälst. Hon förklarade skillnaden:

En människa som skall framställas på scenen måste "födas" fram, och det är bara skådespelartalangen, som kan föda fram människogestalten. Talangen kan vara stor eller liten, men utvecklas måste den alltid. Och det tar mycket arbete.

Dag efter dag, vecka efter vecka repeteras samma scener om och om igen, och man tas inte på med silkesvantar. Men den tillfredsställelse konstnären förnimmer i sitt inre över att mer och mer få forma ut en människokaraktär, god eller ond,

komisk eller tragisk, är så stor, att hon eller han mer och mer kommer att älska detta arbete. Det gäller inte att i första hand tillfredsställa det stora vidundret, som heter publiken och sitter i mörkret framför en, utan att få utlösning för det som bor i ens inre. Och när så skådespelaren och publiken smälter samman – då är detta en härlig lön för det slit och den våldssamma rampfeber, som konstnären haft.

Och så här beskriver Trine sitt nya liv:

Då jag blev en kristen och började vittna, fanns det sådana, som sade till mig, att jag fortsatte att spela komedi, bara på ett annat sätt. Inget kunde sår mig mera och kan alltför sår mig mera. – Och likväl finns det vissa likheter mellan skådespel och vittnesbörd.

Vittnesbördet måste liksom skådespelet vara fött, upplevt och absolut ej appellera till folkets gunst och bifall. Annars blir det bara som en ljudande malm.

Men skillnaden är så stor som mellan natt och dag.

En kristen står absolut ensam, fullständigt beroende – inte av att komma ihåg sina repliker, inte av samspelet med sina medspelare, inte av sitt intensiva arbete med "rollen" dag efter dag, vecka efter vecka, inte av sin styrka eller intelligens, utan av den levande kontakten med himmelens Gud, det absoluta behovet av den helige Andes kraft och vägledning. – Här är det inte fråga om ord, som Strindberg eller Ibsen eller Shakespeare ger – utan ord som Anden ger. Ord som inte peka på det jordiska, på sådant som byggs av människofantasi utan som äro verkliga. – Ord från Gud till frälsning för människosjälar, ord som tala om det osynliga. Trons ord.

Därför är en liten sång om Jesus, ett litet vittnesbörd om Jesus härligare och mera tillfredsställande än de största operapartier eller de största roller, ty de äro från Gud och sagda inför Guds ansikte av ett litet hjälplöst människobarn, som upplevt den nåden att ha fått sina synder förlättna och som fått den nöden i sitt hjärta: Andra måste frälsas som du själv. Här möta vi en förkunnelse, byggd inte på stora andars fantasi utan på det eviga Gudsordets heliga verklighet.

Och så detta underbara: inte komma en timme i förväg för att sminka och kostymera sig för att

bli en helt annan person – utan komma en timme i förväg för att "avkläda sitt inre" inför Gud, lägga fram sig själv, sitt innersta väsen "osminkat", ohöljt och bli iklädd hans nåd, frid och kraft. Stå fram inför en församling, inte i fladdrande ramp- och strålkastarljus utan sund och naturlig, precis som man är – och dock iklädd Kristus.

Ja, det är sannerligen en himmelsvid skillnad mellan att spela komedi och att vara ett Jesu vittne.

Bibelläraren Ronald Fangen skrev ett skådespel, som uppfördes i Norge. Trine Bull svarade i den norska tidningen "Dagen" huruvida hon som kristen skulle kunna spela en roll i ett sådant skådespel. Hon skrev:

– När jag överlämnade mig åt Gud och fick syndernas förlåtelse, fick jag barnskap hos Gud. Guds Ande tog sin boning i mig. Om jag nu som ett Guds barn skulle spela en roll i ett stycke – antingen religiöst eller lätt-sinnigt – måste jag gå in i rollens ande, bli en annan individ. Inte bara i yttre ting: smink, dräkt etc. – mitt inre måste bli rollens. Guds ande måste vika för författarens ande.

Huru skulle det gå, om jag som en omvänd kristen skulle spela den oomvändes roll i Ronald Fangens pjäs? Då måste jag befalla mina lemmar till syndens tjänst, leva synden, och alltså förkasta Guds ande. Och om jag skulle spela en kristen? Det skulle vara avskyvärt att göra det bara en enda gång, än mindre hålla på repetition efter repetition, kväll efter kväll och frambesjunga Ronald Fangens inlärdade böner. Det skulle vara att förkasta Guds Ande till förmån för Ronald Fangens ande.

Åter uppbrott

Det var ett smärtsamt uppbrott för Trine att lämna sina gamla vänner vid teatern, men det nya livet och syskonge-

menskapen med trons folk betydde oändligt mycket mer. Men än en gång tvingades hon bryta upp. Och den här gången var det i samband med att hon kom till klarhet om att hon måste döpas i vatten. Hon läste i Galaterbrevet:

– *I alla, som haven blivit döpta till Kristus, haven iklätt eder Kristus.*

Och Trine längtade efter att bli iklädd Kristus, och döpt i helig Ande.

Hon åkte tillsammans med en annan väninna som skulle döpas bort till fjorden där dop var utlyst. Hon hade ingen dopdräkt, och fick låna en liten, som bara nådde till knäna och fick hjälp att fästa ihop den med säkerhetsnålar. Det var Frank Mangs som döpte. Hon upplevde en total frigörelse genom dopet, och samma eftermiddag började hon prisa Gud i nya tongor.

Men dopet innebar också att hon åter fick skiljas från vänner. Denna gång var det inte vänner i världen, ut-

an vänner bland Guds barn, som tog avstånd från döparfolket. Hon blev till och med offentligen bes-
traffad från predikstolen i en fullsatt kyrka för detta steg hon tagit. Och några sångelever hon haft, slutade. Men de nya vänner hon fick upplevde hon sådan gemenskap med, som hon inte visste att man kunde få på jorden. Syskonen var i sanning ett hjärta och en själ.

Och bönelivet var helt nytt, när hon genom tungotalet fick uppleva förlossning.

Med Trine Bulls egen beskrivning kan MR:s läsare ta del av hennes väg till Gud. Mellan raderna anar man sig till hennes talang och berömmelse. I sin skildring har hon inte skrivit om de stora roller hon spelat för fullsatta salonger år efter år.

I boken "Varför jag lämnade teatern" beskriver hon endast hur Jesus Kristus i kärlek och trofasthet drog henne till sig, helade henne från sjukdom till ande kropp och själ, och gav henne en helt ny utrustning till att tjäna Honom.

”
*Ett litet vittnesbörd
om Jesus är härligare
och mera tillfredsstäl-
lande än de största
roller, ty de äro från
Gud och sagda inför
Guds ansikte av ett li-
tet hjälplöst männis-
kobarn, som upplevt
den nåden att ha fått
sina synder förlättna.*
”

Maranataförsamlingen i Stockholm

**PLANERA
REDAN NU!**

inbjuder till

PROFET- & LÄRJUNGASKOLA 5/10-3/11 '96

Vad lär bibeln om urkristet församlingsliv? Kan man fira nattvard med en clown som celebrant? Ordna idrottsläger med bibelmaraton? Lyssna till hårdrock, drama och katolska Maria-hymner från frikyrkornas estrader? Hur påverkar subventionerna, politiken och ekumeniken? Vad är vår uppgift med tanke på Jesu snara tillkommelse?

ARNE IMSEN är huvudlärare, och hela församlingen medverkar i denna praktiska bibelskola. Om du disponerar din tid, kan du under hela hösten dela den dagliga gemenskapen med oss i bön och arbete, bibelstudium, evangelisation och kolportörverksamhet!

För information, ring eller skriv snarast till,
Maranataförsamlingen i Stockholm, Box 201 34, 161 02 Bromma
Tel: 08-627 55 55, fax: 08-98 21 39

NYHET

Om du
frågar
om min
glädje

**LIVE-
inspelade
konferens-
sånger!**

60:-

Beställ kassetten från:
Bällsta Media Center, Box 201 34
161 02 Bromma, Tel: 08-627 55 55

- ☐ "MIN KONUNG HAN LEVER" MC 205
Linda Liebsch sjunger nya & gamla sånger
- ☐ "NÅGON HAR RÖRT VID MIG" RR 100
Ann-Marie Roos sjunger

90:-/st

- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"
Live-inspelning från sommarkonferensen 1994
- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST" MC 200
Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER" MC 201
Hans Lindelöw sjunger
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL" MC 202
Live-inspelad församlings-, solo- o duettsång
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA" MC 203
Pilgrimsskolans barn sjunger

60:-/st

Liveinspelningar, nyedition från 70-talet.
Arne Imsen sjunger med församlingen:

- ☐ "JESUS KOMMER" KB 107
- ☐ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD" KB 111
- ☐ "O DU GUDS KÄRE SON" KB 115
- ☐ "DET GAMLA EVANGELIET" KB 118

VÄCKELSE SÅNGER!

KRYSSA FÖR DE KASSETTER DU ÖNSKAR HÄR BREDVID.
Fyll i NAMN OCH ADRESS PÅ TALONGEN OCH SKICKA IN
ANNONSEN TILL -Bällsta MediaCenter, Box 20134,
161 02 Bromma

Namn

Gatu/boxadress

Postnr Postadress

BÄLLSTA TAXI

kommer nu med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Stolm Arlanda 340:-

samt 12% på övriga förbest.

Legitimerade förare! Kundens säkerhet!

08-28 25 22

"Tryggare kan väl ingen fara..."

**PILGRIMSHJEM
HOTELL & VANDRARHEM**

För prisets och miljöns skull!

Bällstav. 100, BROMMA, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

- ✓ Enkelrum från 245:- (exkl. frukost)
- ✓ Dubbelrum från 350:- (exkl. frukost)
- ✓ Vandrarhem, 150:-/bädd
- ✓ Frukost, 35:-
- ✓ Även familjerum och hotellägenheter

70 bäddplatser från Solvalla en 1/2 landningsbana från Bromma flygplats!

"BRYT NY..."

fortsättning från sidan 5

Smyrnakyrkans omväxlande program fortsätter med mannekäng- och modeuppvisning av och för pensionärer i församlingssvåningen. På söndagkvällen är det dessutom teater i kyrkan. Biträdande föreståndare och pastor exponerar sig oblygt och blasfemiskt i rollen som aposteln Petrus. Det är genant att se denne utklädde rollnehavare på kyrkans estrad inför en publik på mellan sju och åtta hundra personer, som betalat inträde för att se och njuta av detta upphaussade och makabra spektakel. Tidningen Dagen, med väckelsekristen inriktning, skapades för ett halvt sekel sedan för att vara ett offensivt vapen mot alla former av föryttligande influenser från idrott, teater och övrig nöjesvärld. Den nya Dagen, rescenserar musiken med lovord och beundran.

Manuset har Petrusimitatören själv skapat. Vad har man för gudsfruktan, och vad tror man om sig själv och sin församling, då man i kyrkorummet vågar hantera Apostlagärningarna och Uppenbarelseboken såsom koncept för ett rollspel, som dramatiserar andeutgjutelse och himmelsfärd med ett sjuttiofem utspökade aktörer på pings-testraden?

På måndagkvällen var det ett stillsamt och angeläget, knappt annonserat bibelstudium i församlingssvåningen. Bibelstudieledaren hade mindre än fyrtio deltagare, fastän det brännaktuella temat var det dramatiska slutskedet, såsom det är förutsagt bl a i Uppenbarelseboken. Mötet stordes hänsynslöst av andra aktiviteter, som pågick samtidigt i den stora kyrkobyggnaden. Smyrnaförsamlingen är på väg, försäkrar pastorn i boken Bryt ny mark, på framgångsteologiskt manér. Jovisst. Men vart...

Som framgår av MR:s föregående nummer, utropade pastor Jack-Tommy Ardenfors till sina kollegor i rikskonferensen i Stockholm för några år sedan, med riktad adress:

-De har en annan Jesus än den vi tror på!

Jack-Tommy Ardenfors, säg, är också du en talangfull artist och skådespelare, på den imponerande, lek- och nöjesdominerade pingstscenen - tills ridån går ner för slutakten?

Är "Jesus kommer" "Medan vi väntar", "Bryt ny mark", VM-engagemang, Clownspektaklet, Alla Leda-re, Vips, Zebra, Trollhättefadäsen, mannekänguppvisningen, Epilog, m.m m.m, beställningsverk och dåligt registrerad teater i en och samma komedi, med en stympad och retuscherad Kristusbild i västficksformat?

Hur vågar ni?

Till detta, och mycket annat, återkommer vi i nästa nummer.

På INTERNET forceras Dagens CENSURVALL!

(Några klipp ur Arne Imsens inlägg i Crossnets debattzoner!)

@ @ @ WWW @ @ @ @ @ WWW @ @ @ @ WWW @ @ @ WWW

Datatekniken håller som bäst på att forcera tidningen Dagens censurvall. Det måste kännas outhärdligt att Maranata och Arne Imsen inte längre kan vare sig tigas eller ljugas ihjäl...

Till tidningen Dagens andreredaktör,

Du har i olika Crossnetinlägg deklarerat oss såsom vilsna syskon som vägrar att öppet tråda fram. Denna grupp av förment marginaliserade idioter, utan andlig och politisk betydelse, vars åsikter inte är värda att bemötas eller kommenteras i den kristna dagstidningen, förutsägs i din prognos syssla med stolligheter, opassande att publicera. Samtidigt är du uppenbarligen störd av våra "påhopp".

◀■■■■▶

Vi gör tankeexperimentet att den analys och image du bevärdar oss och vår verksamhet är korrekt i alla avseenden. Det förändrar emellertid ingenting i sak! Ty även perfida individer har fortfarande ett visst rättsskydd i vårt mångkulturella samhälle. En sanningssökande journalist borde väl veta att sanning är sanning även om den i desperation skriks ut av en helt vilsen och värdelös åsna.

Kanske det ovärdigförklarade lastdjuret trots allt är förutseende? Fråga siaren i den heliga historien som åträdde spådomslön!

Lögn är lögn även då den ges journalistisk propagandaschwung av ett batteri tidningsmakare på dagstidningen med förment väckelsekristen inriktning.

◀■■■■▶

Bäste andreredaktör, du presenterar dig som politiskt liberal, kristdemokratisk, vineyardbroder, pastor och redaktör. Stiligt! Men hur ser egentligen ditt samhälle ut? Har det tanke- och åsiktsfrihet samt pressfrihet, informationsfrihet, demonstrationsfrihet, mötesfrihet och trosfrihet, också för okyrkliga men bibeltroende separatister?

Varken plats och betydelse har det fria ordet och den fria konkurrensen för den statligt presstödda tidningsredaktion där du är en av opinionsbildarna?

Ditt agerande nu och tidigare är illavarslande och gör dessa personliga frågor helt berättigade.

Du vill inte diskutera med oss i era egna mapper, utan endast mot oss i andras! Vi förstår dig och dina supportrar mer än väl, men pockar ändå på svar på våra allmängiltiga, pressetiska hjärtefrågor:

1. Maranataförsamlingen har varit verksam i detta land i mer än 30 år. Betalda mötesannonser från församlingen refuseras fortfarande i den tidning där du är andreredaktör. Varför?

Den ytterst minimala publicistiska uppmärksamhet tidningen Dagen bestått oss med under alla dessa år, har varit tendentiöst negativ propaganda. Varför?

Har det aldrig under vår 30-åriga historia funnits något som förtjänat normal publicistisk behandling i dagstidningen som säger sig ha väckelsekristen inriktning och därmed gör anspråk på att vara också vårt språkkrör.

2. De kommersiella småföretagen Pilgrimshem och Bällsta Taxi får inte marknadsföra varor och tjänster i tidningen Dagen, därför att ägarna tillhör Maranataförsamlingen. Förklara varför och hur en sådan diskriminerande annonspolicy kan tillåtas.

Tidningen har dessutom ett betydande statligt presstöd.

3. Hur kan tidningen Dagen våga, i spalterna angripna (påhoppade) personer, rätt till genmäle och utrymme för svaromål?

Det strider ju mot all "god publicistisk sed" och är avskyvärt!

Bl a vi är personerna som ni, nu och då, på detta sätt fränkät dessa självklara fri- och rättigheter. Om vi gjort oss skyldiga till några förlöpnings- och förolämpat någon, så vill vi verkligen bli informerade om vad som avses, så att vi omgående kan få eventuellt ojusta tacklingar från vår sida undanröjda!!!

◀■■■■▶

Till sist en följdfråga:

Arne Imsen och Maranata, Midnattsropet, Hotell Pilgrimshem, Bällsta Taxi, Radio Maranata och BMC Studio & Förlag får, som du vet, överhuvudtaget inte nämnas i den tidning där du chefar över kultur- och ledarsidor!

Är du beredd att medverka till att denna oetiska, okristliga, odemokratiska och laglösa bannlysning som pågått i över trettio år, omgående upphör?

A.I.

Urpingst

Detta skall ni veta, lyssna till mina ord. Det är inte som ni tror, att de här männen är berusade, det är ju bara morgon. Nej, detta är vad som har sagts genom profeten Joel:

– Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud, att jag utgjuter min ande över alla människor. Era söner och döttrar skall profetera, era unga män skall se syner och era gamla män ha drömmar.

Ja, över mina tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min ande, och de skall profetera. Jag skall låta sällsamma ting visa sig uppe på himlen och tecken nere på jorden, blod och eld och moln av rök.

Solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan Herrens dag kommer, den stora och strålande.

Men var och en som åkallar Herrens namn skall bli räddad.

Petrus